

LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU” MIZIL, JUD. PRAHOVA

DIGITALL

NATURA-AS NR.4
DECEMBRIE, 2020

„ORI GĂSIM UN DRUM, ORI FACEM UNUL”-HANNIBAL BARCA

**Natura-AS este o revistă realizată de
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil, Prahova.**

Coordonatori:

Președinte CȘE, Dinu Alexia
Director, prof. Divoiu Maria
Prof. Eftimie Aura

Colectiv redacțional:

Vicepreședinte CȘE, Ghinea Vlad
Elev Manea Andreea
Elev Cazacu Roxana
Prof. Pandelea Aurelia
Prof. Răducanu Cristina, responsabil de proiecte

Copertele I și IV:

Vicepreședinte CȘE, Ghinea Vlad
Elev Coman Raluca

Text copertă IV:

Prof. Eftimie Aura

Tehnoredactare computerizată:

Vicepreședinte CȘE, Ghinea Vlad

Corectură:

Elev Cazacu Roxana
Elev Coman Raluca
Elev Militaru Daria
Elev Zaharia Patricia
Prof. Eftimie Aura

Imagini:

-Colectivul școlii
-Site-ul www.pixabay.com

Fotografii:

-Elev Pădure Victor
-Prof. Badicioiu Laurențiu

ISSN-2501-630X

CUPRINS:

I. VIZIUNI ȘI OPȚIUNI

A. SONDAREA REALITĂȚII

1. REALITATEA ÎN PROCENTE.....PAG. 3

2. REALITATEA ȘTIINȚEI.....PAG. 5

3. REALITATEA ÎN OPINII.....PAG. 9

B. IMPACTUL PANDEMIEI ASUPRA COMUNITĂȚII ȘCOLARE.....PAG. 14

C. DIGITALIZARE VS. ONLINE.....PAG. 15

II. GÂNDURI ȘI EMOȚII

A. VOCEA ELEVILOR.....PAG. 17

B. VOCEA PROFESORILOR.....PAG. 29

C. VOCEA COMUNITĂȚII.....PAG. 39

III. CONEXIUNI VIITOARE

A. ÎN CĂUTAREA MOTIVATIEI.....PAG. 42

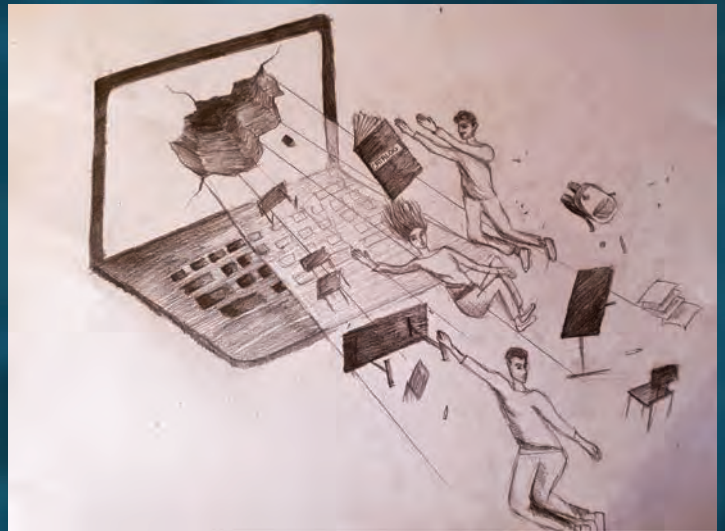
B. CUM SĂ FIM OPTIMISTI.....PAG. 43

C. RETROSPECTIVE PENTRU VIITOR.....PAG. 44

11 MARTIE SAU... CUM AM DEVENIT „DIGITALI”

Nu se poate începe decât ex abrupto, așa cum au fost ieșirea școlilor din matca tradițională și intrarea într-o lume pixelată, în care încercăm să ne remodelăm metodele, conținuturile și pe noi înșine. Are și învățământul românesc, asemenea Americii, un 11 al lui, 11 martie 2020, în care turnurile gemene, elevii și profesorii, au fost bombardate aproape din temelii. Provocarea constă în ce construim pe aceste dărâmături. Ce punem în locul unei lumi care ne era confortabilă, în ciuda multor neajunsuri ? Ce trebuie să schimbăm, dacă tot am fost nevoiți să trecem brusc de la tablă, la tabletă, de la catedră, la ecranul laptopului ? Cum transformăm o problemă într-o oportunitate de învățare, de schimbare în bine ?

Ei bine, momentan, nu prea știm. Nici noi, nici elevii ca beneficiari direcți ai educației, nici părinții, nici autoritățile... Încă se caută, se întreabă, încă se scormonește printre dărâmături pentru a mai găsi supraviețuitori ai vechiului sistem, încă se aleg temelii și se ridică schele, încă... Cert este că, puși în fața unei situații de criză, nu ne-am dat bătăuți, am învățat din mers, ne-am recunoscut niște limite și am încercat să le reducem, ne-am reinventat și continuăm să o facem. De ce ? Pentru că și în fața unui ecran este tot un copil dornic să afle, să-l ajuti, să comunice, să studieze, un elev care nu te va ierta dacă îl ignori, dacă nu înțelegi că acum are mai multă nevoie de tine, ca dascăl și ca adult, că trebuie să-i zâmbești chiar dacă se ascunde după o bulină tremurată și îi auzi doar vocea.

11 martie pleacă de la o criză sanitară, dar a devenit pretextul unei noi încercări de a digitaliza învățământul românesc, care nu e totuna cu școala online. Această digitalizare a fost începută cu 14 ani în urmă, apoi s-a potignit în vrafuri de hârtii, în schimbări de miniștri și viziuni după viziuni, corecte, poate, individual, dar fără coerență una după cealaltă. Și uite așa, după 14 ani, vine Covid19 și vorbim iar de digitalizare, unii ca să se creadă importanți, alții din dorința de a-și atrage capital electoral, alții pentru că își doresc, la modul cel mai sincer, ca învățământul românesc să se alinieze celui al statelor europene și să nu mai fim în fruntea clasamentului la analfabetismul funcțional. Dar pentru aceasta, dinozaurii din fiecare dintre noi trebuie să dispară.

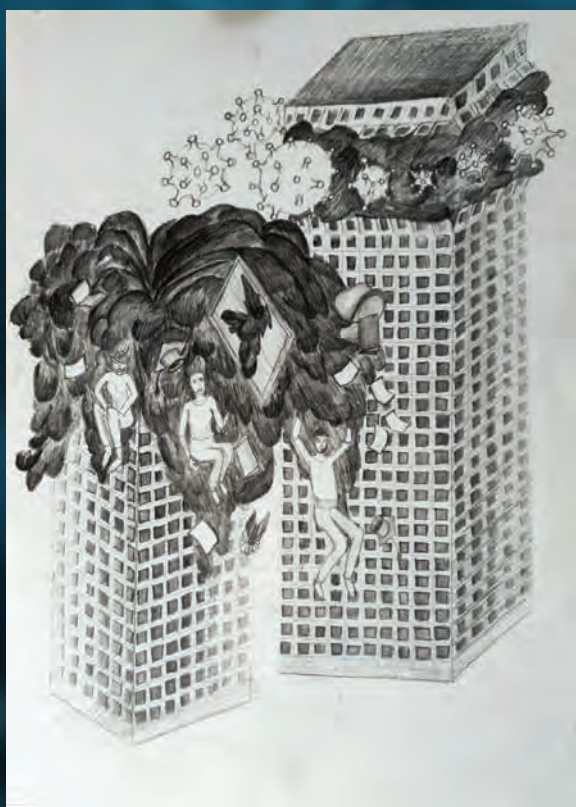
Ar fi necesar să vrem să ne adaptăm unei generații care e cu totul diferită de cea de acum 20 de ani, 10 ani etc., iar această generație care vrea profi moderni și mișto trebuie să înțeleagă un aspect esențial: în educație, mai puțin nu înseamnă mai bun! Cu alte cuvinte, un quiproquo din care are de câștigat fiecare generație, fără negarea tradiției, a valorilor trecutului, din care e bine să luăm ceea ce se mai potrivește secolului al XXI-lea, dar cu mai multă focusare spre un mâine de care să fim conștienți că presupune adaptare și învățare permanentă, atât din partea copiilor, cât și a dascălilor.

Și, cu siguranță, acest lucru va fi posibil, căci iubim școala, iar dragul pentru mințile în formare, uneori rebele, alteori plecate în suprasfere ne va face să nu abandonăm procesul de primenire, chiar dacă ne prindem urechile în device-uri care ne devin, totuși, din ce în ce mai prietenoase. Și da, credem că era nevoie de o astfel de primenire, de o scuturare de praf, cu speranța că ea nu se va opri aici și vom asista la o reformă reală, cerută de atât de mult timp, de atât de mulți, o reformă care să aibă în centrul ei elevul, care să redea profesorului statutul de spiritus rector și care să fie realist angrenată în mecanismele sociale și economice. Cum va fi? Vom vedea... Până atunci, ne trecem de urât în pandemie cu activități care ne apropie unii de alții, mai construim o punte între cele două turnuri gemene ce se ridică din propria cenușă, mai învățăm că lumea e mai mare decât se vede cu ochiul și nu ne oprim din a găsi în cel mărunț lucru o bucurie.

Acestea sunt premisele revistei Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil, iar finalitatea este să găsim în paginile ei acele resorturi pe care uneori credem că le-am pierdut, acele resorturi care pe elevi îi determină să vină cu bucurie la școală, iar pe profesori i-au îndemnat să aleagă cea mai frumoasă meserie din lume.

Echipa de redacție DigitAll

Desene realizate de Manea Andreea, clasa a IX-a

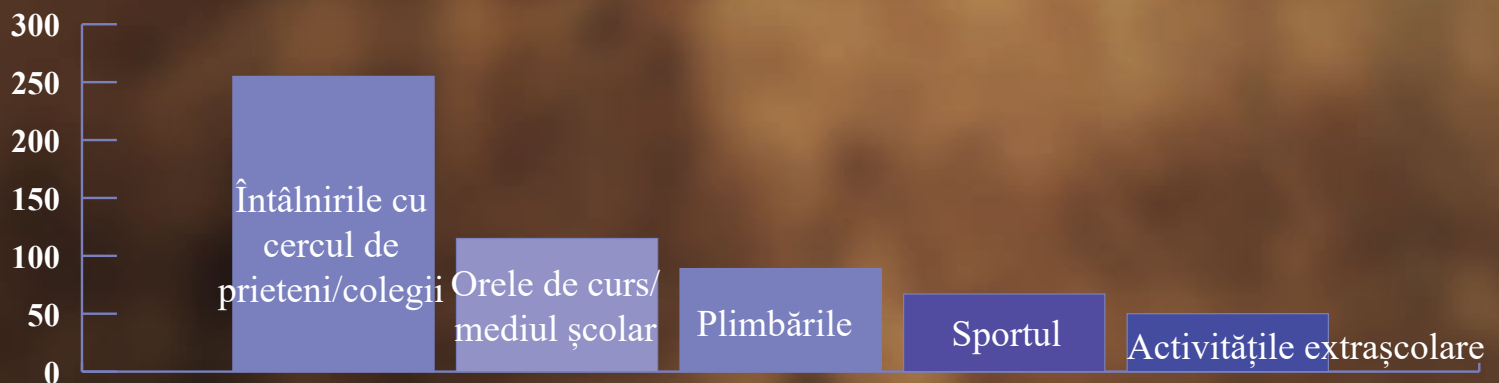
SONDAREA REALITĂȚII

REALITATEA ÎN PROCENTE

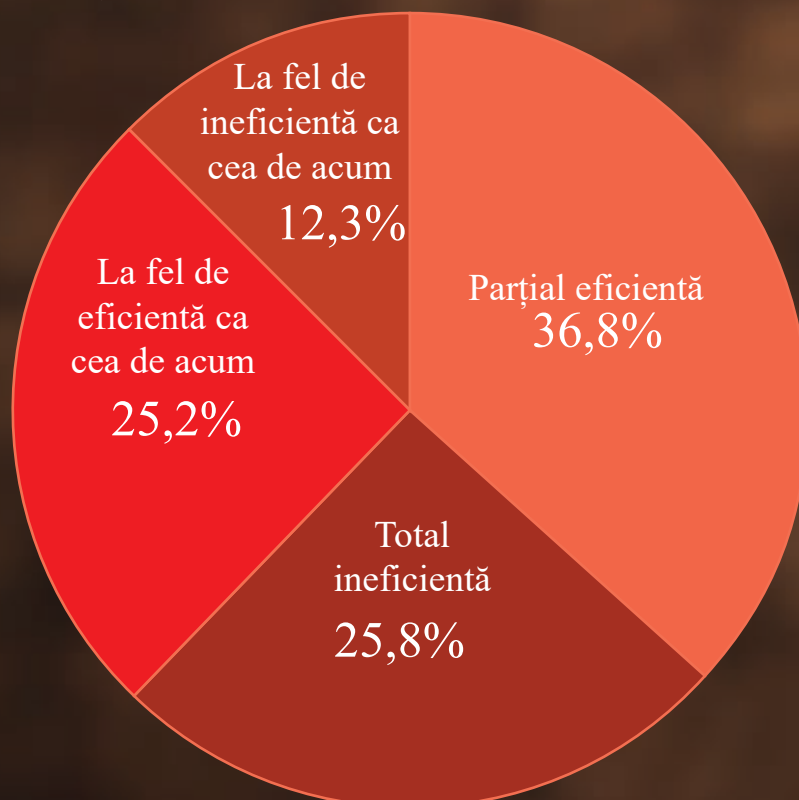
După ce Covid-19 a pus stăpânire pe umanitate, numeroase aspecte din societate au început să se schimbe. Sistemele școlare din toată lumea au fost unele dintre cele mai afectate, alături de alte domenii precum economia, turismul, industria etc. Considerăm că **opiniile elevilor sunt foarte importante**, viitorul lor fiind în joc, de aceea am organizat un sondaj de opinie care să ne ajute să înțelegem ce impact are pandemia asupra lor.

Numarul total al elevilor participanți a fost de 326, cu vârstele cuprinse între 8 și 18 ani, și s-a realizat în perioada 22-26 noiembrie 2020.

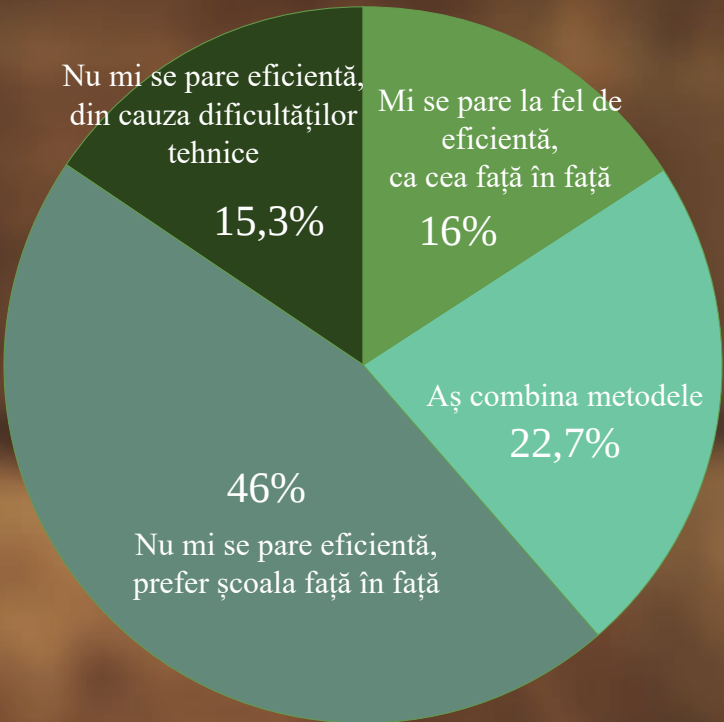
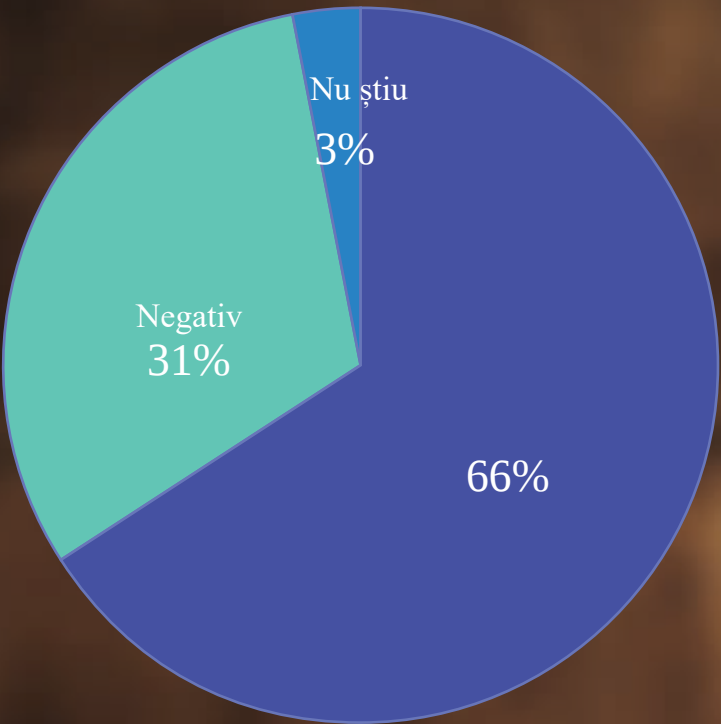
Ce v-a lipsit cel mai mult în perioada izolării?

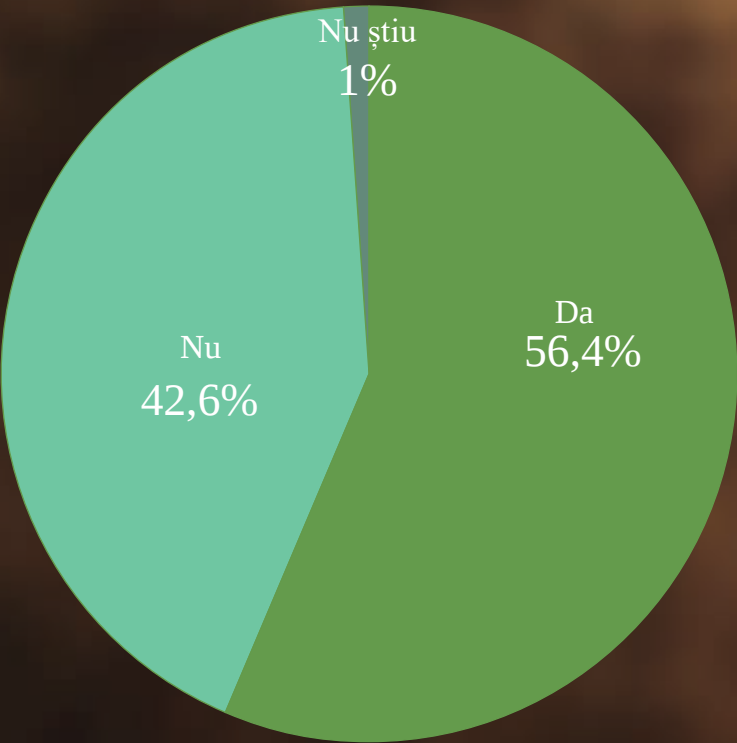
Cât de eficientă a fost școala online în perioada martie-iunie 2020, în comparație cu școala online de acum?

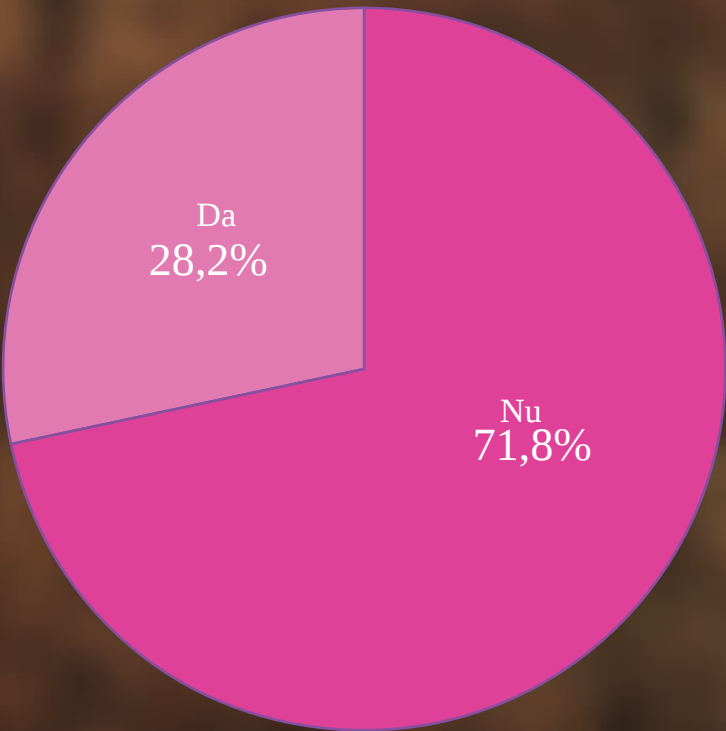
Cum ți se pare ca te-a afectat per total carantina? Cum apreciați trecerea la digitalizarea școlii?

Te-a ajutat perioada pandemiei să te descoperi mai mult pe tine?

V-ați confruntat pe timpul pandemiei cu stări de anxietate sau depresie?

REALITATEA ȘTIINȚEI

De-a lungul timpului, omenirea a întâmpinat multe momente de cumpănă, războaie, epidemii, despre care noi doar am auzit. Acum, în anul 2020, ne confruntăm cu pandemia de Covid-19. Un nou virus, care a ajuns să împânzească întreaga planetă și care își face simțită prezența în toate domeniile de activitate.

Ce reprezintă o pandemie?

Se vorbește despre o epidemie atunci când o anumită boală își face apariția nefiresc de frecvent, într-o regiune anume, într-o perioadă de timp limitată. O pandemie este o epidemie care apare la o scară care trece granițele internaționale, afectând de obicei un număr mare de oameni. Pandemiile pot apărea, de asemenea, în organisme agricole importante (animale, plante de cultură, pește, specii de arbori). Cu toate acestea, afecțiunea trebuie să fie și infecțioasă. De exemplu, cancerul este responsabil pentru multe decese, dar nu este considerat o pandemie, deoarece boala nu este infecțioasă sau contagioasă.

Potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, pandemiile sunt provocate mai ales de agenți patogeni noi sau de noi tipuri de viruși. Acestea pot fi, de exemplu, zoonoze, adică maladii transmisibile de la animal la om. Atunci când o boală este nouă pentru om, doar foarte puține persoane sunt imune la ea. În astfel de cazuri nu există nici vaccin și urmarea poate fi creșterea galopantă a numărului de îmbolnăviri.

Surse: <https://ro.wikipedia.org/>

<https://www.dw.com/>

Pandemiile prin care a trecut lumea noastră

De-a lungul istoriei, au existat o serie de pandemii de boli precum variola și tuberculoza. Una dintre cele mai devastatoare pandemii a fost Moartea Neagră (Ciuma bubonică), care a ucis aproximativ 75-200 milioane de oameni în secolul al XIV-lea. Actualele pandemii sunt HIV/SIDA și boala coronavirusului 2019 (COVID-19). Unele dintre cele mai severe pandemii din trecut includ pandemia gripală din 1918 (gripa spaniolă) și pandemia gripei din 2009 (H1N1).

Ce este Covid-19?

Covid-19 face parte din familia coronavirusurilor ce pot afecta atât oamenii, cât și animalele.

Până în prezent, se cunosc șapte tipuri diferite de coronavirusuri care provoacă boli oamenilor, printre care SARS-CoV-2 (cel care provoacă boala COVID-19), virusul SARS-CoV (care provoacă SARS - sindromul respirator acut sever) și virusul MERS-CoV (care provoacă MERS - sindromul respirator din Orientul Mijlociu).

Rapoartele sugerează că noul virus este mai contagios decât cel care provoacă SARS, dar acesta provoacă simptome mai puțin severe. În prezent, există multe necunoscute cu privire la noul coronavirus.

Sursa: <https://uefiscdi.gov.ro/>

Nume	Perioada	Tip/Gazda	Numarul deceselor
Ciuma Antonină	165 – 180	Se crede că este varicelă sau rujeolă	5M
Epidemia Japoneza de variola	735-737	Virusul variolei	1M
Ciuma Iustinian	541-542	Bacterii/ șobolani	30-50M
Moartea neagră (Ciuma bubonică)	1347-1351	Bacterii/ șobolani	200M
Noul focar de variola	Incepând cu 1520	Virusul variolei	56M
Marea Ciumă din Londra	1665	Bacterii/ șobolani	1M
Pandema de holeră	1817-1923	Vibrionul holeric	1M +
Ciuma italiană	1629-1631	Bacterii/ șobolani	1M
A treia ciumă	1885	Bacterii/ șobolani	12M(China si India)
Febra galbenă	1800	Virus/tânțari	100.000-150.000 SUA
Gripa rusească	1889-1890	Se crede că este H2N2 (de origine aviară)	1M
Gripa spaniolă	1918-1919	Virus H1N1/Porci	40M -50M
Gripa Asiatică	1957-1958	Virus H2N2	1.1M
Gripa Hong Kong	1968-1970	Virus H3N2	1M
HIV/SIDA	1981-Prezent	Virus/ Cimpanzei	25-35M
Gripa porcină	2009-2010	Virus H1N1/Porci	200.000
SARS	2002-2003	Coronavirus/ Lilieci	770
Ebola	2014-2016	Virus/ Animale salbatice	11 000
COVID-19	2019-prezent	Coronavirus/pangolini	6400

Apariția

Primele cazuri au fost identificate în data de 1 decembrie 2019, în Wuhan, provincia Hubei, China, unde un grup de persoane au dezvoltat pneumonie, dar cauzele erau necunoscute, iar vaccinurile și tratamentele existente nu erau eficiente. Inițial s-a crezut că virusul provenea de la piața de pește Huanan, unde erau vândute și animale vii, dar oamenii de știință au izolat un alt coronavirus, numit 2019-nCoV care s-a dovedit 70% similar în secvența genelor SARS-CoV. Primul caz de Covid19 din România a fost raportat pe 26 februarie 2020, iar pe 11 martie s-a declarat că focarul de coronavirus a devenit o pandemie de către OMS (Organizația Mondială a Sănătății).

Cum putem preveni infectarea?

Putem preveni infectarea prin purtarea corectă a măștii, distanțare socială, igienizarea mâinilor, evitarea atingerii ochilor, nasului și a gurii cu mâinile murdare.

Impactul pandemiei asupra:

1. Economiei

Epidemia de Coronavirus tulbură piețele financiare din întreaga lume, fiind așteptate efecte importate asupra economiei mondiale ca urmare a măsurilor luate pentru a gestiona criza COVID-19.

„Epidemia de Covid-19 reprezintă un test semnificativ pentru economia mondială, una care, spre deosebire de episodul SARS, acum este mult mai puternic interconectată, cu China drept principal actor pe lanțurile comerciale internaționale. Problemele tot mai mari de aprovizionare, mai ales din China, principalul exportator al lumii, fluctuațiile semnificative ale tarifelor resurselor, precum petrol, gaze, cupru etc., sunt elemente de natură să genereze perspectivele unei potențiale crize, accentuată și de scăderea semnificativă a consumului la nivel mondial, principalul motor economic”, afirmă analiștii citați de barometrul Frames.

Consiliul Național al IMM-urilor din România a reacționat și a înaintat autorităților o serie de recomandări de măsuri pe mai multe domenii ce ar putea fi implementate pentru a sprijini anteprenorii.

1. Utilizarea de instrumente financiare pentru a asigura lichiditatea și pentru a furniza capital de lucru prin utilizarea normelor existente privind ajutoarele de stat. Posibilitățile sunt oferite de reglementările de minimis – scheme de ajutor.

2. Alocarea de fonduri disponibile din cadrul financiar 2014-2020 către furnizarea de capital de lucru IMM-urilor.

3. Crearea de mecanisme care să ofere asistență IMM-urilor aflate în dificultate.

4. Orientarea bugetului României spre investiții imediate în economie prin modificarea legislației privind achizițiile publice pentru a da posibilitatea IMM-urilor de a avea acces mai facil.

5. Modificarea legislației privind Codul Muncii și flexibilizarea cadrului legislativ: muncă temporară, work from home, telemuncă etc.

6. Oferirea de facilități prin prelungirea termenelor cu plățile impozitelor și ale contribuțiilor sociale.

7. Operaționalizarea de instrumente specifice domeniilor aflate în dificultate în acest moment:

-Oferirea imediată a voucherelor de vacanță;

-Regândirea schemelor privind expozițiile și târgurile și oferirea de capital de lucru IMM-urilor care desfășoară activități de export;

-Acordarea de subvenții pentru plata salariilor în domeniul transporturilor.

Sursă : <https://www.forbes.ro/>

2. Turismului

Impactul pandemiei de coronavirus asupra industriei turismului la nivel mondial ar putea fi unul uriaș, consideră Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD). Se estimează o scădere a cifrei de afaceri globale în acest domeniu cu un procent cuprins între 45 și 70%, potrivit declarațiilor făcute de comisarul european pentru Piață Internă, Thierry Breton.

Mai mult, Organizația Mondială a Turismului susține că traficul global în industria turismului va scădea cu 20-30% în acest an. Thierry Breton a indicat și entitățile din industria turismului care sunt cele mai afectate de criză. Este vorba despre IMM-urile din acest domeniu, fie că sunt agenții de turism, unități de cazare, linii aeriene sau tour operatori.

Comisarul european pentru Piață Internă a dat asigurări că vor exista măsuri din partea Comisiei Europene pentru a sprijini companiile pe durata crizei.

Sursa: <https://www.capital.ro/>

Restricțiile de călătorie și măsurile de izolare socială pe care guvernele din întreaga lume le-au impus în încercarea de a stopa răspândirea coronavirusului afectează grav turismul mondial, de la micii antreprenori până la marile lanțuri hoteliere sau operatori de turism. 2020 se dovedește a fi un an catastrofal pentru această industrie care se confruntă în prezent cu cea mai mare criză din istoria sa, se arată într-o analiză CNN.

Sursă : <https://www.digi24.ro/>

3. Comunității școlare

Școala a început în sfârșit, însă tabloul pare mai degrabă unul din filmele de ficțiune. Copiii s-au rupt de părinți încă de la poarta școlii și au stat departe de colegi și de profesori. În clase n-a mai mirosit a flori, ci a dezinfectat, nu au mai fost lacrimi de bucurie și îmbrățișări, ci recomandări, despre cum să ne spălăm corect pe mâini. Și poate cel mai trist în tot acest 2020 incert, n-a mai sunat clopoțelul, pentru că școlarii merg de la ore diferite, pentru ca sălile să fie bine aerisite.

De la grădiniță și până la liceu, pentru a doua oară în acest an, trei milioane de elevi au făcut luni cursuri exclusiv online, acolo unde există tablete și internet. În multe localități din țară însă, profesorii au bătut din poartă-n poartă, pentru a le lăsa copiilor ruși de tehnologie fișe de lucru și manuale. Cursurile fizice ar putea fi suspendate până la finalul lui 2020 dacă numărul de cazuri nu va scădea.

Sursă : <https://stirileprotv.ro/> Articol scris de elevii: Cazacu Roxana, Militaru Daria, Zaharia Patricia

REALITATEA ÎN OPINII

Am adresat colectivului școlii câteva întrebări în legătură cu această perioadă tumultuoasă. Aceștia au răspuns la întrebările:

1. Ce vă lipsește cel mai mult din perioada de înainte de 11 martie 2020?
2. Cum vedeți 11 martie 2021?
3. Ce părere aveți despre trecerea în online a școlilor?
4. Reprezintă școala, chiar și online, un mediu de păstrare a echilibrului emoțional al elevilor și al profesorilor?

Elev Gabriela Tomescu, clasa a XI-a

1. Ce îmi lipsește cel mai mult este banalul pe care îl trăiam zi de zi. De la școală, acasă, la teme și tot așa. Nu se întâmpla nimic atât de important ca să îmi capteze atenția, astfel încât îmi este dor de acel normal pe care îl aveam în fiecare clipă, dar pe care nu îl apreciam.

2. 11 martie 2021 sună departe. As vrea să pot crede că lucrurile se vor îmbunătăți, dar nu m-aș crede pe mine însămi. Încerc să rămân optimistă, fiindcă știu că nu este prima pandemie pe care a întâlnit-o omenirea și nici ultima.

3. Trecerea în online reprezintă o schimbare imensă. Poate pentru noi, elevii, care avem mereu „ochii în telefon” nu este chiar așa dificil, ba chiar ne bucurăm într-o oarecare măsură de confortul pe care orele online ni-l oferă. Dar bucuria ia sfârșit când observăm cât ne lipsesc profesorii care ne ceartă sau glumesc, forfota colegilor din jurul nostru, poate chiar și orele care parcă nu mai trec. Pentru profesori nici nu vreau să îmi imaginez cât de greu este să își țină orele în fața unei camere, care nici măcar nu îi privește în ochi, nu le transmite nicio emoție, interes sau neînțelegere.

4. Școala, chiar și online, reprezintă un mediu de păstrare a echilibrului emoțional. Deși, de multe ori ne face să ne simțim anxioși și stresați, tot ea ne aduce pe linia de plutire și ne amintește că în față avem un viitor pentru care merită să muncim. De asemenea, profesorii pot continua ceea ce fac, și anume să ne învețe pe noi. Acest lucru înseamnă foarte mult pentru ei, deoarece își pot practica în continuare meseria, fapt ce reprezintă și pentru ei un echilibru din punct de vedere emoțional.

Cărbureanu Ștefania Angela clasa a VII-a

Elev, Tudor Sebastian, clasa a XII-a

1. Felul în care oamenii interacționau. Mi se pare că dinamica interumană s-a întors la 180° de când oamenii au fost nevoiți să se închidă în ei și să renunțe la anumite valori exterioare. Simt chiar că distanțarea nu s-a întâmplat decât fizic.

2. Mai mult ca sigur va fi un „martie 2020”, partea a doua. Nici măcar nu pot să sper că situația se va îmbunătăți.

3. Oricât de încântat am fost la început de ea, pentru a putea să mă țin la curent cu materia de a XII-a, am ajuns să nu o văd deloc benefică.

Marea mea problemă nu sunt neînțelegerile ocazionale dintre elevi și profesori, ci faptul că îmi este greu, spre imposibil, să asimilez informația.

4. Mi se pare că toată faza cu orele online ne afectează pe toți. Cred că profesorii sunt mai agitați din cauza datoriilor înmulțite, poate de aceea simt că predau uneori doar pentru ei, iar mie, sincer, îmi e mai frică decât mi-a fost vreodată că nu o să iau bacul și știu că e ceva general.

Dragu Sânziana, clasa a IX-a

Minculescu Elena clasa a IX-a

Elev Militaru Daria, clasa a XI-a

1. Cu siguranță îmi lipsește cel mai mult posibilitatea de a-mi vizita rudele, prietenii și să mă simt în siguranță dacă o fac, dar și comunicarea dintre oameni, deoarece acum, când avem cea mai mare nevoie de ea pentru a putea învinge acest „război”, nu mai există din cauza celor două tabere formate, complet inutile într-o astfel de situație.

2. Aș vrea să pot spune că situația o să fie una mai bună, dar în modul în care decurg lucrurile în acest moment nu pot avea această certitudine.

3. Sunt conștientă că trecerea în online este necesară în situația curentă. Nu pot spune că o prefer peste cea fizică, amândouă având avantaje și dezavantaje, dar nici nu o disprețuiesc.

4. Nu, consider că nu este păstrat un echilibru emoțional, aici putând să vorbesc doar în calitate de elev, deși sunt destul de sigură că și profesorii sunt în aceeași situație. Eu una mă simt desprinsă de realitate după fiecare săptămână de școală online, nemaiavând contact cu altcineva decât membrii familiei.

Elev, Divoiu Mihaela, clasa a XI-a

1. Libertatea și chiar tot ceea ce numeam normalitate înainte. Mi-e dor de îmbrățișările celor dragi, de evenimente și festivități, dar mai ales de zâmbetele celor din jur, astăzi ascunse sub o bucată de material.

2. Data de 11 martie 2021 o văd ca pe depășirea unui test, sperând ca până atunci să ne învățăm lecția și să punem respira ușurați cu gândul că situația se va îmbunătăți.

3. De când am avut ocazia să experimentez această versiune a învățământului școlar, pot spune că am găsit atât avantaje, cât și dezavantaje. Totuși, sunt conștientă că aceasta va fi „școala viitorului”, în care accentul este pus pe tehnologie, așa că situația actuală ne ajută să ne acomodăm cu modernizarea educației.

4. Desigur ! În momentul acesta este foarte importantă comunicarea și împărtășirea emoțiilor, chiar și online. Pot spune din proprie experiență că a contat enorm pentru mine când am fost confirmată cu acest virus să particip la orele online. M-a ajutat să înțeleg mai ales că i se poate întâmpla oricui și că

Elev Pandelea Sorana Maria Alexia, clasa a VIII-a

1. Odată cu această pandemie, și-a făcut apariția și dorul. Un dor ce nu poate fi descris. Îmi lipsesc nenumărate lucruri, atât cele pe care nu puneam preț și le consideram obișnuite, banale, de exemplu: mersul la școală, la antrenamentele de handbal, îmbrățișările, atingerile, cât și cele pe care le adorăm, adică: excursiile școlare, petrecerile, turneele, olimpiadele, cumpărăturile, timpul petrecut cu prietenii sau rudele, dar mai ales călătoriile. Cu alte cuvinte, îmi e dor de viața obișnuită.

2. Nu știu ce se va întâmpla în anul 2021, dar îmi doresc ca planeta să se „reseteze”. Aș vrea ca trecutul să fie uitat și să trăim în normalitate, fără frică, stres, disperare, necazuri.

3. În anul școlar 2019-2020, ca orice copil, m-a bucurat trecerea în online a școlilor, nemaivând teste și teze de dat, dar acum, fiind în clasa a VIII-a, părerea mi s-a schimbat complet. Lecțiile online sunt o provocare pentru cei mai mulți dintre noi, obișnuiți fiind să ne desfășurăm orele în sala de clasă, înțelegând explicațiile profesorilor, dar aceasta este singura metodă rămasă pentru a continua studiul, de care avem mare nevoie pentru cultură și mai ales pentru Evaluarea Națională.

Consider că pentru noi, elevii claselor terminale, este foarte greu de recuperat. Dascălii s-au străduit să ne învețe, achiziționându-și chiar și table, tablete grafice, dar în online confortul și atmosfera ne captează atenția necesară pentru desfășurarea orelor.

Susțin că aceste motive fac aproape imposibilă obținerea rezultatelor maxime la Evaluare, de aceea sper ca aceasta să fie anulată.

4. Sunt de parere că școala, chiar și online, reprezintă un echilibru emoțional, deoarece zilnic comunicăm între noi, lăsând ca distanța să fie doar fizică, nu și morală.

Învățător, Răducanu Cristina Mariana

1. Mi-e dor de îmbrățișările elevilor mei, de zâmbetele lor, de felul în care formam o echipă, atât în sala de clasă, cât și afară! Abia intraseră în clasa pregătitoare, ne împrietenisem, căpătasem anumite deprinderi, iar pandemia a anulat tot ce am dobândit într-un semestru.

2. Un 11 martie 2021 trist, mai egoist, o perioadă de încercare, de readaptare la normal, cu teama, cu suspiciunea că nimic nu e ce pare a fi!

3. Nu am fost de acord și am justificat și de ce. Am clasa I, când competențele vizate urmăresc scrisul de mână, cititul și socotitul. Nu este o predare eficientă în mediul online, în condițiile în care elevii s-au obișnuit cu „mâna” mea ghidându-i pe spațiul de scriere, cu observațiile imediate și cu încurajări pentru fiecare progres făcut. Acum nu știu pe cine felicit, pe cine îndrum: pe părinți, pe bunici...sau pe elevi.

4. Eu cred că da. Chiar și o școală online menține legătura profesori-elevi, întreține învățarea și cercetarea, reușește să valorifice potențialul acestei forme de învățare prin intermediul aplicațiilor atractive și facile elevilor, reușind totodată să pună în valoare competențele digitale pe care elevii le au.

Profesor Rocsana Radu

1. Cel mai mult din perioada de înainte de pandemie, îmi lipsește sentimentul de libertate. Libertatea de a mă plimba în voie, fără temeri, libertatea de a fi aproape fizic de prieteni și de cei dragi, libertatea de a putea să îi îmbrățișez, și, la fel de importantă, libertatea de a respira fără mască.

2. Sper ca 11 martie 2021, să vină deja cu o soluție pentru stoparea răspândirii acestui virus.

Iar pentru noi, să vină cu întoarcerea la normalitate, cu o viață mult mai lipsită de restricții și cu oameni sănătoși și optimiști.

3. Înainte de orice altceva, trebuie să ne preocupe păstrarea unei stări de sănătate optime!

Trecerea în online a fost un lucru necesar și benefic și, în același timp, poate fi extrem de eficient, atât timp cât toți cei implicați în procesul educativ sunt preocupați și interesați de finalitatea acestuia.

4. Comunicarea, indiferent de mijloacele prin care se realizează, față în față sau online, nu poate decât să vină ca un liant în păstrarea echilibrului emoțional, atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Director, profesor Divoiu Maria

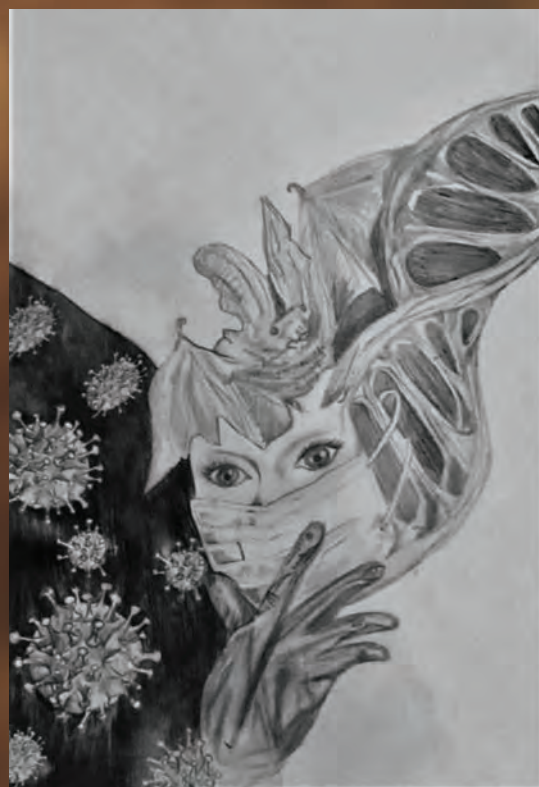
1. Îmi lipsește cel mai mult tot ce am avut înainte de pandemie: vizite la cei apropiați de teama de a nu-i îmbolnăvi, agitația și bucuria copiilor, care dădeau viață școlii. Îmi lipsește și posibilitatea de a face activități extrașcolare și de a ne implica în proiecte, de a ne pune în valoare prin olimpiade și concursuri școlare, mai ales că la toate acestea liceul a avut mereu rezultate notabile.

2. Sper ca totul să revină la normal, măcar în mare parte, pentru elevii de clase terminale, care în anul școlar precedent nu s-au bucurat de festivitatea de Ultimul Clopoțel, de Banchet, pentru că și acestea fac parte din viața lor și dau sens finalului, marcând intrarea în altă etapă a vieții. Deci, văd un 11 martie 2021 cu optimism.

3. Nu imi place, pentru că, la fel ca majoritatea colegilor mei, tehnologia nu făcea parte din existența profesională de fiecare zi, dar ne obișnuim din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, online-ul nu ne oferă posibilitatea de a socializa, de a ne cunoaște mai bine, de a stabili relații sociale armonioase.

În plus, din cauza faptului că nu toți elevii dispun de device-uri sau de o rețea bună de internet, vorbim din ce în ce mai mult de inechitate în educație, o situație față de care școala a făcut tot ce îi stătea în putință pentru a o remedia, dar nu o putem anula cu totul. Am pus la dispoziția elevilor și a cadrelor didactice echipamente de specialitate și asistența necesară, dar tot rămân situații pe care nu le putem acoperi, cu toată bunăvoința noastră.

4. Da, deoarece fiecare dintre noi caută metode și strategii de comunicare. Nu e vorba doar orele de consiliere, de dirigiență, ci și de fiecare oră în parte, când am încercat să îi înțelegem pe copii, să nu punem o presiune mai mare pe ei, iar reacția lor este și în avantajul educației, căci elevii reacționează mai bine când se simt apreciați.

Păuna Irina, clasa a VII-a

Profesor Frățiman Carla

1. Îmi lipsesc multe, totul, dar cel mai mult apropierea autentică de oameni. De exemplu, îmbrățișările de la începutul anului școlar cu colegii, copiii. Prin comparație cu ce avem acum, senzația de libertate și de firesc.

2. Nu pot decât să sper că ne vom relua locul în lume și că învățăm să apreciem mai mult ce avem, oricât de banal ar suna.

Nu știu dacă pe 11 martie 2021, dar macar prin iunie 2021 aș dori să ne putem mobiliza pentru un nou Carnaval, pentru un pic de veselie și culoare după atâtea luni gri.

3. Cred că este un rău necesar și temporar. Probabil cei mai mulți dintre noi preferă școala ... la școală. Îmi sunt dragi băncile cu copii, tabla, copacul din dreptul ferestrei clasei primăvara. Și o spun fara exagerare și fără patetism, dar sigur cu dor și nostalgie. Așa cum îți este dor de un prieten pe viață.

4. Fără îndoială, da! Altfel, totul ar fi o alienare absolută care s-ar putea destul de ușor transforma în „modus vivendi”. Viața înseamnă relaționare, cred că dimensiunea afectivă a existenței este cea care îi conferă valoare și echilibru. Pentru elevi și pentru profesori școala este un reper.

IMPACTUL PANDEMIEI ASUPRA COMUNITĂȚII ȘCOLARE

REZILIENȚA SE ÎNVAȚĂ

Confrunțați cu evenimente dificile, cum sunt și cele din perioada pandemiei, unii oameni le depășesc mai greu, alții reușesc să treacă mai ușor peste ele.

Reziliența înseamnă capacitatea unei persoane de a se adapta rapid, prin ÎNVĂȚAREA unor probleme sau eșecuri. Persoanele reziliente nu își resping emoțiile, ci le acceptă fără să le lase să preia controlul sau să le influențeze deciziile. În general, oamenii rezilienți:

- știu să transforme un eșec într-o oportunitate,
- au capacitatea de a-și păstra sănătatea și energia când se află sub presiune constantă,
- răspund eficient și echilibrat în fața factorilor stresanți,
- au abilitatea de a-și utiliza experiența pentru a trece cu bine peste șocul produs de evenimente deosebite,
- au capacitatea de a-și reveni rapid după eșecuri,
- au puterea de a se reinventa atunci când ceva din viața lor nu funcționează.

Pentru a-ți dezvolta reziliența:

1. Petrece timp pentru a-ți identifica punctele tari și modul în care le poți pune în valoare în viața de zi cu zi.
2. Începe să te implici cu adevărat în rezolvarea problemelor pentru a face față mai ușor îngrijorărilor zilnice.
3. Notează-ți cum poți trece peste momentele dificile. De exemplu: „Pot să fac asta, pot trece peste asta, mă voi descurca.”
4. Identifică măcar 3 situații din trecut în care ai făcut față cu succes stresului.
5. Găsește activități în care crezi că te-ai putea implica și care să-ți facă plăcere.
6. Alege noi abilități pe care ai vrea să le înveți în următoarea lună.
7. Urmărește lucrurile bune care se întâmplă în viața ta și notează-le într-un jurnal.

În timp ce faci tot ce poți pentru a-ți păstra sănătatea fizică, ai grijă și de emoțiile tale, pentru a-ți crește reziliența.

Profesor psihoedagog, Zafiu Carmen

DIGITALIZARE VS. ONLINE

De curând, Asociația „Ține de noi” a organizat o conferință cu tema digitalizării, atât de dezbătută în această perioadă, de unde mi-am propus să extrag câteva idei, atât de necesare în actualitatea pe care o trăim. Învățământul, la fel de bulversat ca întreaga societate, traversează o criză din care este necesar să înțeleagă ce anume trebuie să schimbe definitiv, dat fiind faptul că aceasta ne-a oferit prilejul unei reale primeniri. Iar pentru acest demers consider că înțelegerea termenilor este un prim pas. Tocmai de aceea fiecare dintre noi trebuie să distingă clar între digitalizare și școală online, care nu e decât o metodă de lucru, de întâlnire cu elevii.

Inclusiv Ministerul Educației și Cercetării a propus spre dezbatere publică „Strategia privind digitalizarea învățământului”, despre care se vorbea încă de acum 14 ani, cu atât mai mult cu cât omenirea trăiește a doua revoluție a industrializării, iar modul brusc de care ne-am lovit de ea a condus la reacții firești din partea tuturor actorilor, elevii, profesorii, părinții, societatea în mare parte opunând rezistență. Părerea majorității specialiștilor, la care achiesez, este că digitalizarea reprezintă o achiziție, iar întoarcerea la momentul de dinainte de 11 martie este o pierdere. În acest sens, digitalizare înseamnă metode moderne de predare și evaluare, accesul la biblioteci virtuale, adaptarea programei, dar nu pe dictonul „Mai puțin e mai bun”, educație modernă care nu se confundă cu PDF-ul, competențe TIC pe care profesorii să le aibă nu doar pe hârtie, dar și o anume educație a părinților, actori strategici în demersul didactic.

Cu alte cuvinte, să conștientizăm punctele plus ale pandemiei:

- evoluția, schimbarea necesară tuturor, urmată de o așezare la masă a decidenților, cu o prealabilă consultare publică, în urma căreia să se răspundă cât mai coerent cu puțință la întrebarea: „Cum facem?”;

- înțelegerea faptului că România nu stă atât de rău pe cât se credea, pentru că o privire în curtea altor școli din Europa ne arată că acele țări cu care ne comparăm cu dorința de a fi ca ele, se confruntă cu aceleași probleme, cu aceleași neajunsuri și frământări, doar că au o altă abordare, mai așezată, mai puțin bruiată de polifonia rețelelor de socializare, de părerismul care a devenit, cumva, amprentă autohtonă;

- efortul profesorilor, care își dau silința de a se instrui adecvat digitalizării, care au înțeles că cerințele noilor generații sunt altele, iar imaginea profesorului-guru este depășită; aceasta se întâmplă deoarece toate informațiile se află la un click distanță, iar elevul nu mai are nevoie de un dascăl care să i le transmită sub o unică și imbatabilă formă, ci de un om care să-i fie lumină în drumul spre cunoaștere; în plus, profesorii au conștientizat și faptul că instruirea online este mai bună decât cea clasică din punctul de vedere al respectării mediului circumstanțial și individual, elevii care la clasă nu se manifestau prea des sunt acum mai activi, căci se află în mediul securizant, personal; chiar și ascunderea sub camera ascunsă a device-ului îi dă mai mult curaj, iar surpriza este cu atât mai plăcută cu cât descoperim niște nativi digitali care știu să ajute pentru că se simt în elementul lor, iar bucuria de a ajuta și pe proful care părea o autoritate intangibilă le dă un plus de respect de sine și le potențează imaginea în oglinda grupului din care fac parte;

- consecința este că se schimbă relația elev-profesor, ea devenind de încredere reciprocă, de colaborare reală.

Berindei Steluța, clasa a XI-a

Aspecte negative există, cum e și firesc:

- Unul ar fi modul brutal cum se încearcă trecerea de la tradițional la modern, iar acest aspect duce la frustrare, la nostalgie; în cadrul cursului „Politici publice în educație”, Șerban Iosifescu vorbea despre cei 5 „De ce?”, ca instrument al înțelegerii unei probleme și de construire a unei politici publice sustenabile; astfel, digitalizarea ar fi o provocare ce nu o putem rezolva decât întrebându-ne: „DE CE?”, iar răspunsul, după succesive întrebări, va ajunge la profunzimea problemei: insatisfacția elevilor, ca beneficiari direcți, a părinților și chiar a profesorilor;
- de mult prea mult timp, realizăm că lucrurile nu sunt tocmai pe un făgaș promițător, că școala nu mai este atractivă, că analfabetismul funcțional este o evidență, iar scăderea standardelor de dragul promovabilității nu e o soluție.

Strivim sub bocancul digitalizării școala tradițională? Nu! În mod sigur, nu! Spre comparație, și locuința noastră s-a schimbat, am renovat ceea ce nu se mai potrivea cu imperativele modernului și cu nevoia de a ne fi mai bine, mai ușor. Și atunci, de ce ne încăpățânăm să refuzăm a schimba. Nu de dragul schimbării, ci pentru că educația e importantă în funcție de ce ia elevul când pleacă de pe băncile școlii, ce pune în bagajul făcut pentru un drum imprevizibil. Iar niște **competențe cheie sunt adaptabilitatea, receptarea noului, flexibilitatea, rezolvarea problemelor din mers**, competențe pe care și profesorul trebuie să le demonstreze.

Începutul este greu. Ne-am trezit IT-iști de ocazie, izolarea a creat haos, părinții au fost puși ca și noi în fața unor OZN-uri de genul platforme, conturi, încărcat și descărcat de teme și materiale, actul educațional s-a transparentizat, primim critici și când facem prea mult, dar și când nu facem destul, când punem note, dar și când nu punem, astfel încât din tot acest turbion nimeni nu pare să mai aibă măsură, direcție. Dar...doar pare, căci lucrurile se așază și ușor, ușor, ne adaptăm fondul unei forme care se numește digitalizare. Reiterând ideea de la care am plecat, **procesul digitalizării nu se identifică școlii online, care este doar un mijloc de forță majoră de a face ore și, în același timp, o punte spre digitalizarea propriu-zisă, cu conținuturi schimbate, adaptate și instrumente de evaluare prin care ierarhia să fie cea reală și cu o școală mai eficient corelată cu mecanismele sociale și economice.**

În sprijinul acestei schimbări, recomand cu drag cartea Asociației SELLification,

„Captivează-ți elevii în online mai ceva ca în clasă”, autori Călin Iepure, Răzvan Curcubală și Bogdan Vaida, un prim pas prin care, pe lângă metodologia predării specialității, ne putem schimba întâi pe noi, apoi și pe ceilalți.

Profesor Eftimie Aura Elena

VOCEA ELEVILOR

PANDEMIA, CU BUNE ȘI CU RELE

Pandemia a apărut neașteptată într-o zi oarecare, schimbându-ne ritmul vieții. Viețile atâtor oameni, din întreaga lume, au fost afectate cu o viteză foarte mare, virusul ștergând rutina obișnuită. Traficul aglomerat, restaurantele pline, parcurile sau cinematografele au dispărut, îmbrățișările, apropierea fizică de cei dragi fac parte din trecut.

Schimbările se văd peste tot în jurul nostru, în educație, în mediu, în economie și în comportamentul social, iar cei mai mulți dintre noi am fost loviți de anxietate, fiind puși în fața unui viitor incert. Însă, nu trebuie să vedem doar partea negativă și să ne cufundăm în confuzie, singurătate și suferință, care sunt coordonatele perfecte pentru căderea în depresie. Trebuie să privim această pandemie ca pe o lecție pentru omenire, din care am deprins lucruri importante, pe care le uitasem cu toții în haosul în care trăiam. Am învățat că trebuie să-i apreciem mai mult pe cei din jurul nostru, dar și relațiile sociale cu aceștia. Pentru că fără adevăratele valori, iubirea, sănătatea, prietenia, indiferent de cât de luxuriante ar fi lucrurile materiale, nu putem fi fericiți.

Când planeta s-a oprit, odată cu ea ne-am oprit și noi, și am avut timp pentru introspecție, pentru „a vedea în noi”, ne-am cunoscut pe noi înșine, ne-am oferit timp, și, poate, unii ne-am reinventat. De asemenea, ne-a fost dată ocazia să ne evidențiem diferite calități sau să le dobândim, deoarece a trebuit să ne adaptăm noilor schimbări. Una dintre cele mai mari schimbări, este teleșcoala, o adevărată provocare atât pentru elevi cât și pentru profesori. Din bănci, stând în fața tablei, am trecut în scaunul birolui nostru, privind un ecran, și chiar dacă nu a fost ușor, am reușit să facem toate orele petrecute împreună productive, am reușit să interacționăm, să ne ajutăm și să ne motivăm unul pe celălalt, iar relația elev-profesor a devenit mai strânsă și mai afectivă. (Mulțumiri profesorilor care, printre lecții, au ținut câte un mic discurs motivațional ce ne-a adus zâmbete pe chip și speranța că totul va fi bine.)

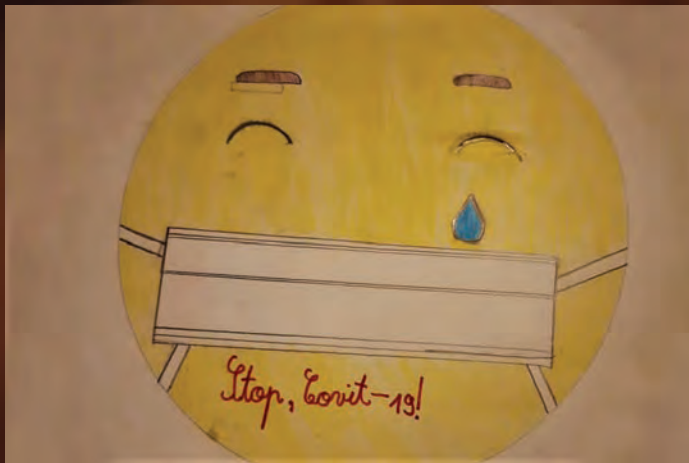
Datorită acestor vremuri s-a dezvoltat solidaritatea la nivel global, dar și capacitatea de adaptare, ne-am dat seama că împreună suntem puternici și că nu trebuie să ne anulăm niciodată visurile. Închei cu afirmația lui Voltaire: „Răul și binele se împletesc în lume, dar din întrepătrunderea lor rezultă întotdeauna un bine”.

Păuna Bianca-Ana, clasa a XII-a

PE ARIPILE INTERNETULUI ÎN VREME DE PANDEMIE

Pentru mine, faptul că școala era închisă nu însemna mai mult decât un plus de vacanță de primăvară. Mă simțeam ca o Alice, fiind sigură că peste o săptămână mă voi întoarce la școală. Ceea ce nu știam, era “Țara Minunilor” în care pășisem...

Începutul de “școală online” mi-a dovedit că nu era o vacanță, care între timp s-a prelungit, și nu mă mai simțeam nici ca Alice, mă simțeam ca un urs polar, Fram: luată din locul în care eram fericită, de lângă persoanele care însemnau o familie pentru mine. Credeam că nu mă descurc destul de bine. Îmi era dor de școală, de colegii și de profesorii pe care îi vedeam doar printr-un ecran mic, aproape minuscule, comparativ cu imaginea pe care o aveam la clasă.

Marcu Ana Maria, clasa a IV-a

Îmi era dor de gălăgia din școală, care era înlocuită cu vâjâitul din orele online, din momentele în care internetul pica. Deja mă obișnuisem cu teancurile de cărți și caiete pe care le aveam pe birou, pentru ore. Încercam să compensez cumva lipsa întâlnirii elev-profesor. Rareori reușeam. Vedeam pe fața profesorilor că și ei au obosit. Înceau din răspuțuri să ne ajute, să ne facă să înțelegem, ceea ce a dat roade, într-un final.

Deja era iunie, urma să susțin un examen pentru care aveam sute de emoții. Nu doar din cauza examenului în sine, ci și din cauza măștii, cu care atunci încă nu mă obișnuisem. Pentru mine, masca părea un portal între școala de dinaintea pandemiei și școala pe timp de pandemie. S-a dovedit că masca nu a fost o problemă, m-am descurcat și toată perioada examenului a trecut. Era, într-adevăr, vacanță.

Olteanu Mihai Florin, clasa a IV-a

În mintea mea, la începutul lunii septembrie, virusul deja trebuia „să plece“, să ne lase să mergem la școală. Pandemia nu dispăruse, dar iată-ne la școală. Nu puteam distinge reacția colegilor la prima întâlnire a noastră, masca ascundea fiecare mimică. Eram despărțiți de plexiglass, un fel de zid al anului 2020. Am început orele, cu reglementări care împiedicau virusul din a se răspândi. Profesorii sunt înțelegători, fiindu-le la fel de greu ca și nouă. Prefer școala cu reguli de distanțare fizică și socială, decât școala online, cu reguli de distanțare sufletească.

Acum, ne aflăm în luna octombrie. Măștile și dezinfectantul au devenit obiecte strict necesare. La școală, totul a revenit la un „normal... anormal“, pe care în urmă cu câteva luni nu mi-l puteam imagina sau descrie.

Ce am înțeles eu din școala online sau din Covid-19? Am înțeles că nu trebuie să iei vreodată lucrurile ca și garantate. Niciodată nu m-aș fi gândit că un virus m-ar despărți de prietenii mei, de profesorii mei și nu numai. Am învățat să apreciez fiecare efort al profesorilor, deoarece punându-mă în locul acestora, realizez că nu m-aș fi descurcat.

În momentul de față, nu mă mai consider nici Fram, nici Alice. Mă simt norocoasă că am trecut peste momentele mai grele din „pandemia anului 2020“. Persoanele sunt diferite, ceea ce e de înțeles, căci toți fac ce cred că e mai bine. Am învățat să disting un zâmbet și o mimică de mustrare prin mască. Consider că am un talent în plus.

Boangiu Alexandra, clasa a IX-a

GÂNDURI DIN ȘCOALA DE ACASĂ

Pentru mine, pandemia a devenit sinonimă cu școala online.

În fiecare zi mă trezesc și îmi deschid laptopul. Ce să vezi? Un link colorat mă anunță că trebuie să intru la ore. M-am obișnuit, dau click și...imediat ajung în fața doamnei învățătoare. Îmi zăresc colegii, nici ei nu par prea bucuroși de situație. Totul e trist, eu că nu mai pot discuta cu ei, fără ca doamna să ne audă, fără să mai glumim, să ne întrebăm cum am făcut la teme sau să ne lăudăm pe unde am mai călătorit sau ce am vizitat, ei, probabil, din aceleași motive.

Școala online nu e școala visată de mine. Mi-e dor de sala mea de clasă, mi-e dor de colegi și de doamna învățătoare, mi-e dor de pauzele în care ieșeam afară și ne jucam tot felul de jocuri! Acum pauza este doar un ecran negru, pe care nu mai zăresc pe nimeni.

Se apropie Crăciunul și tot ce îmi doresc este un miracol, ca acest virus să dispară și noi să revenim la școală. Speranța moare ultima, așa că aștept ziua în care vreo hârtie oficială ne va da minunata veste. Până atunci...îmi pregătesc temele și mă pregătesc pentru o nouă zi...de online. Deschid iar Classroom, caut linkul și...sper să am suficient net pentru încă o zi de online!

Patricia Ștefania Răducanu, clasa a IV-a

CUM M-A AFECTAT PE MINE CORONAVIRUSUL

Când am aflat că există acest virus, era luna ianuarie. Nu prea mi-a păsat de el, având în vedere că era doar în China. Cu timpul, acest virus a ajuns și în România din cauza unor oameni inconștienți.

La primul caz nu ne-am alarmat așa de mult, dar au urmat lucruri mult mai grave, de exemplu: s-au închis școlile și s-a dat stare de urgență. Pe stradă nu aveai voie să ieși fără mască și declarație. Mi-am stricat și orarul de somn, în loc de 22:00 mă culcam la 2:00 sau 3:00. Sărbătorile, adică Paștele, Ziua Copilului, Mărțișorul etc... Au fost plictisitoare.

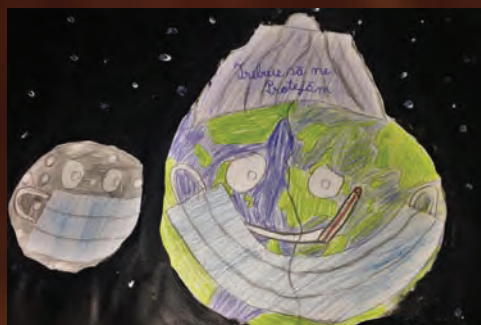
Pe 15 mai a fost ziua oficială în care puteam ieși din casă fără declarație pe propria răspundere. A doua zi, pe 16 mai, eram afară cu prietenii, peste o lună a apărut primul caz de Coronavirus în orașul meu. Din acel moment, eu nu am mai avut voie să ies din casă 2 luni. În iulie am ieșit și eu în sfârșit din casă, dar nu aveam voie mai mult de o oră pe zi. În august, când a venit mama acasă, fiind șofer, am planificat mai multe plimbări în aer liber. A început și școala. Prima dată am făcut față, dar, după ce au fost câteva cazuri, s-au închis și școlile. Facem școală online.

Multă lume zice că e sfârșitul lumii, dar eu nu cred asta, poate o să țină un an sau doi, nu putem ști. Un lucru e sigur, am învățat să ne protejăm viața și persoanele apropiate.

Tănase Ilinca Alexandra, clasa a IV-a

Radu Denis- clasa I

Moise Rareș, clasa a IV-a

VERDELE PANDEMIEI

În primăvara începutului de pandemie, când nu aveam voie să ieșim din casă fără declarație, mi-am făcut curaj și am ieșit pe afară. Am mers către bunica mea să îi duc niște medicamente. Am trecut pe lângă parc. M-am oprit în loc și mi-am aruncat privirea către el. Nu l-am văzut niciodată atât de singur și de fericit! Păsările cântau fericite în crengile verzi ale copacilor, iar iarba era curată și neatinsă...Mi-am continuat apoi drumul, gândindu-mă la faptul că parcul este atât de sănătos atunci când oamenii lipsesc. Sunt unii oameni care ar trebui să stea mereu în carantină!

Luca Olteanu, clasa a IV-a

PANDEMIA

Pandemie, pandemie!
Mi-ai mâncat copilărie,
Ce-i cu tine, cât mai stai?
Ce mi-ai făcut tu mie!
Peste tot și peste toate,
Te ferești de toți, de toate.
Nici nu poți ieși pe-afară,
Nu tu școală, nu tu joacă,
Stăm în casă!

Ne jucăm de-a calcule,
Ne jucăm cu Geografia,
Învățăm puțin Istoria.
Încercăm să înțelegem
Despre plante, animale.
La desen și muzică
Colorăm și ne distrăm
După care, un sport oare
E alegerea cea mare?

Nici nu știu ce să mai fac,
Timpul cum să mai împac,
După orele online,
M-aș juca și eu puțin
Cu prietenii, cu vecini.

Guțu Daniel Alexandru, clasa a IV-a

ACTIVITĂȚI ÎN CARANTINĂ

A început în luna martie, totul părănd o glumă. Ne făceam planuri cum ne vom reîntâlni peste două săptămâni, dar apoi a venit luna aprilie și zvonul că ne vom reîntoarce după Paște ne-a zguduit pe toți.

Poate că această carantină nu a fost chiar așa de rea, ba chiar ne-a oferit tuturor șansa de a ne reveni psihic de la atâta stres și oboseală. Ne-a oferit timpul de a face lucruri de care până atunci nu am fi avut timpul necesar. Mulți dintre noi s-am apucat de sport, unii au citit cărți, iar poate alții doar au intrat la orele online și atât, dar ne-am relaxat pentru că, sinceră să fiu, cu toții o meritam.

A fost o șansă de a ne descoperi pasiunile și talentele ascunse, de a crea o nouă versiune a noastră, dacă aș putea spune.

Au fost și unele dezavantaje, spre exemplu, atunci când eram la orele online, nu înțelegeam așa cum am fi înțeles dacă am fi fost la școală, iar orele petrecute în fața unui ecran erau cu mult peste limită de obositoare. Aveam zile în care terminam de scris la miezul nopții, dar și zile în care terminam repede ceea ce aveam de făcut.

Una peste alta, deși am avut ore online, tot am găsit mai mult timp pentru mine decât aș fi avut dacă nu am fi fost în carantină.

Timpul a trecut, ne-am întors la școală, m-am întâlnit cu noii mei colegi, pe care abia am așteptat să îi cunosc, în normele adecvate, adică la distanță.

Sper ca toată lumea, fără excepții, să fie sănătoasă, iar, în caz că vor avea acest virus, să se însănătoșească și să revină cu forțe noi.

Încă aștept cu nerăbdare ziua în care totul va reveni la normal și toți vom fi mai liberi ca niciodată.

Bușilă Iulia, clasa a IX-a

ȘCOALA DE ACASĂ

Vremurile s-au schimbat în mod neașteptat și lumea duce o bătălie cu un virus periculos.

Pentru a fi în siguranță, școala este online. Imi este dor de drumurile către școală și de prezența fizică a colegilor. Dar în toată această perioadă am învățat să fiu mai răbdător, să ascult mai atent ce spun cei din jur, dar și să fiu mai bun. Chiar dacă este o situație mai grea, trebuie să privim optimiști spre viitor. Școala nu mai e ce a fost și totuși avem profesori de prima clasă în țară.

Unii copii nu își permit aparatura necesară învățării online și, pe deasupra, pot exista următoarele probleme: să nu se audă bine, să pice internetul, să nu se vadă bine.

Există și câteva avantaje. Acestea sunt: ești mai protejat, faci orele din confortul propriei case și nu ești silit să porți masca de protecție.

În această perioadă trebuie să fim cât mai buni și mai apropiați unii cu alții, dar prin intermediul dispozitivelor sau cu mască și distanțare.

Zafiu Gabriel, clasa a IV-a

UN 2020 MEMORABIL

Un 2020 memorabil. Aceasta era dorința multora dintre noi pentru începutul noului deceniu. Soarta i-a deprins astfel înțelesul într-un scenariu perfect memorabil, ce nu putea fi regăsit prin prisma realității: o lume în degradare, tânjind în necesitatea unei salvări, iar noi, simpli oameni, având o unică putere, aceea de a o privi...și de a rămâne nemișcați.

A trecut un an...Un an de când un dezastru ireparabil a fost declarat reflectare a realității, un an în care fiecare definiție a lumii pur-materiale a fost desființată: „Nu atinge! Păstrează distanța! Protejează-te!...”. Un an ce ne-a învățat că a fi eroul propriei tale vieți este legea fundamentală a lumii noastre, dar și că unica urmă de sprijin este speranța că, dincolo de întunericul fără de sfârșit, mereu există lumină.

Mulți dintre noi am fost eroii lumii noastre, mulți dintre noi chiar fără a conștientiza. Izolați de conștientizarea realității, izolați ai propriei vieți, suntem eroii prezentului împotriva unui virus nimicitor, eroi martiri ai unei lupte câștigate doar prin uitarea a ceea ce înseamna o viață trăită.

Lumea de acum un an, o lume controlată în monotonia vieții obișnuite, pare acum o inspirație nesfârșită a irealului, căci o viața a aglomerării, a apropiării, a interacțiunii umane, cu greu este percepută în prezent. Căci singura conștientizare nealterată a lumii de dinainte a rămas legătura interumana. La zeci de kilometri distanță, izolați ai propriei vieți, oamenii sunt apropiați în ciuda dezastrului iminent. Asta este tot ce ne-a rămas...falsa realitate a unei iluzii a normalității.

A trecut un an. Un an memorabil. La sfârșitul acestui an, nu sperăm, din nou, la schimbare, ci doar la revenirea vieții obișnuite, la revenirea umanității desprinse de realitate, nu de o falsă iluzie conturată în normalitate.

Valentina Marilena Bozianu, clasa a XII-a

INTERNETUL, CEL MAI BUN PRIETEN PE TIMP DE PANDEMIE

16.03.2020, data în care a fost semnat decretul privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României. Începând cu această zi, toată România a fost captivă în propriile locuințe timp de aproximativ 2 luni. În tot acest timp, internetul ne-a salvat, după părerea mea. Dacă n-ar fi fost el, viața noastră nu ar fi fost numai grea, ci chiar imposibilă. Două luni viața noastră s-a desfășurat exclusiv online, de la școală până la locul de muncă, totul depindea de internet și de dispozitivele pe care le aveau fiecare la dispoziție, unele mai performante decât altele.

Internetul, telefoanele și toată tehnologia ne-au ținut conectați cu prietenii și rudele cu care nu ne puteam vedea pe perioada stării de urgență. Distanțarea socială ne îngreunează procesul de cunoaștere și dezvoltare a unor noi prietenii, mai ales elevilor care au intrat într-o nouă colectivitate.

Pandemia ne-a „furat” multe lucruri: libertatea, banchetul, balul bobocilor, chiar și festivități de absolvire și multe altele, dar nu ar trebui să ne ia și ce avem noi mai de preț: bucuria de viață și de a trăi. Statisticile arată că aproximativ un milion de români și-au pierdut locul de muncă, iar criza economică este departe de a se termina și, cu toate acestea, trebuie să rămânem pozitivi și să ne păstrăm speranța indiferent de felul în care evoluează virusul, deoarece în final totul va fi bine.

Din punctul meu de vedere, viitorul nostru, al copiilor și al adolescenților, este afectat într-o mică măsură, deoarece adulții din jurul nostru fac tot posibilul ca pandemia să nu ne afecteze, de la părinți și profesori, până la conducătorii țării, toți vor același lucru, ca pandemia să se încheie și să ne putem relua viața pe care o aveam înainte de Covid-19.

Trandafir Bianca, clasa a IX-a

PE ARIPILE INTERNETULUI ACROSTIH

Pandemia
Este cuvântul cel mai pronunțat în 2020.

Am fost obligați, din cauza ei, să
Renunțăm la bănci, tablă, cretă și să folosim
Internetul...

Până aici, toate bune și frumoase, dar era
Inevitabil să nu apară
La un moment dat și
Eternele probleme.

Internetul a picat,
Noi toți ne-am cam enervat și
Timpul l-am petrecut, din păcate nu
Eficient, ci
Răspunzând la întrebări pe
Net, WhatsApp, Adservio sau Zoom.
Elevi silitori am fost,
Teme multe-am rezolvat,
Uitam, de multe ori, să mâncăm,
La ecran noi ne holbam,
Urmărind profesorii și încercând, mulți dintre noi, să
Inventăm diverse motive să nu intrăm ... în ora online.

Șerban Robert Octavian, clasa a VI-a

COVID 19 ȘI MODUL ÎN CARE AFECTEAZĂ VIITORUL COPIILOR

Fratele meu își petrece foarte mult timp pe telefon, deoarece mama mea nu mai poate să îl scoată în parc să se joace cu copii. Încerc să stau cât mai mult timp cu el și îi spun cât de important este dacă ar reuși să citească când mai are timp liber, în acest fel ar putea să „scape” de realitatea aceasta și să călătorească oarecum într-un univers mai bun.

Din păcate, eu nu prea pot să îmi petrec timpul cu el, deoarece am ore după amiaza, iar el are ore dimineața și ne vedem doar vreo patru ore sau chiar trei toată ziua.

Atunci când vine de la școală mă interesez de cum i-a fost ziua și el îmi explică cât de trist e că nu poate să se joace cu colegii lui pe care abia reușește să îi cunoască prin măști. Nu mai poate să se joace leapșa sau pititea deoarece ambele jocuri conțin atingeri. Chiar dacă nu ne dăm seama, cei mici sunt foarte afectați, deoarece ei au o copilărie în care trebuiau să păstreze distanța.

Cred totuși că pandemia într-o oarecare măsură ne-a ajutat să ne cunoaștem familia și să învățăm să comunicăm cu ei.

În concluzie, din această pandemie cei mici sunt cei mai afectați, deoarece le sunt interzise multe lucruri importante care îi ajută să înțeleagă viața.

Elisei Valentina, clasa a IX-a

PE ARIPILE INTERNETULUI

Internetul este o invenție a lumii moderne, după părerea unora, benefică, după părerea altora, malefică. Despre plusurile și minusurile acestei invenții putem discuta la infinit.

Benefică s-a dovedit a fi în această perioadă tulbure, perioada pandemiei, când am fost nevoiți să stăm acasă și să participăm la cursurile online. Profesorii, sărmanii, oameni greu încercați de toanele elevilor sau pretențiile părinților, au fost nevoiți să încropească la viteză maximă un fel de struțo-cămilă numită: **ȘCOALA ONLINE**. Inițial au fost grupuri de WhatsApp, pe care curgeau pozele și comentariile aferente. Timid au apărut și platformele, unele cu denumiri ce semănau cu onomatopee „Zoom”, altele complet englezite „Google Classroom”, „Teams”. La început a fost chiar foarte fun să stăm acasă; nu ne trezeam de dimineață, leneveam în pijamale după pofta inimii și activam din plin pe platformele de socializare. O zi, două, trei... o săptămână... A început să se instaleze plictiseala și aș fi dat orice să-mi văd colegii, să mai aud o poantă, un profesor „țipând” să ies la tablă, să scriu la rezeală o temă în pauză. Parcă acum școala, în forma ei clasică, nu mai era așa de rea...

Până revenim la normalitate, să plutim pe aripile internetului, printre platformele educaționale în hățișurile școlii online. Ieșim noi la lumină, totul va fi bine!

Rădulescu Ariana, clasa a IX-a

IZOLAREA LA DOMICILIU

La sfârșitul anului 2019, în China, mai exact în orașul Wuhan, s-a depistat un focar de pneumonie chineză, denumită de oamenii de știință chinezi 2019-n COV2. Auzeam la televizor despre acest virus, despre cât de repede se răspândește, iar medicii parcă erau neputincioși în fața acestuia.

Mureau oameni de rând, medici, asistente și îmi spuneam că totul se întâmplă pe un alt continent, nu pe continentul nostru, nu în țara noastră. La sfârșitul lunii februarie, în România apare prima

persoană infectată cu acest virus și odată cu apariția acesteia moare și speranța mea. Ce-a urmat în câteva zile? Din punctul meu de vedere, absolut TOTUL în țara mea s-a oprit în loc: fabrici, școli, instituții, toate au fost închise. Deodată, m-am văzut nevoit să stau închis în casă pentru două luni. Școală făceam de acasă, online. M-am bucurat pentru câteva zile, dar a început să-mi fie dor de colegi, de doamna învățătoare, cu toate că-i vedeam prin micul display al telefonului, îmi doream să-i întâlnesc fizic. Antrenamentele de fotbal s-au oprit și ele. Zilnic făceam exercițiile despre care domnul antrenor m-a învățat, dar nu se compară efortul fizic pe care îl depuneam în sala de sport sau pe stadion cu cel de acasă și iată că m-am și îngrășat vreo câteva kilograme. Cea mai dureroasă perioadă a acestei izolării la domiciliu a fost atunci când bunicul meu, grav bolnav, era în spital, iar noi nu-l puteam vizita. În cele din urmă a decedat chiar înainte de Învierea Domnului. Nu l-am condus pe ultimul drum și pe de-o parte este mult mai bine pentru că în amintirea mea va rămâne așa cum l-am cunoscut încă de când am început a crește. Cine credeți că m-a ajutat să trec mai ușor prin această perioadă neagră din viața noastră, a tuturor? Vă dați seama că cei mai buni psihologi ai mei au fost părinții, dar un nou membru al familiei noastre m-a ajutat, în unele momente, să fiu mai vesel, mai încrezător, mai optimist. Este vorba despre câinele nostru, Maxi.

În luna mai, când am avut voie să părăsim locuința fără declarație (mă amuzam mereu când părinții uitau acasă vestita declarație și se întorceau după ea) am mers la picnic, la pădure. În sfârșit respiram aer curat, vedeam copaci înverziți, iarbă crescută proaspăt.

Încet, încet parcă am reintrat în normal pe timpul verii. Acum parcă o luam de la început: școală online, restricții și îmi este teamă să nu fie mai rău.

Olteanu Mihai Florin, clasa a IV-a

PANDEMIA, ȘCOALA ȘI FAMILIA

Era o zi ploioasă de duminică, în orașul Mizil. Iulian, un baiat de 13 ani, alături de părinții lui, Cristian și Ana, se uitau la știri. Ca de obicei, acestea vorbeau despre Covid-19. Totul se întâmplă cu o seară înainte de începerea școlii. După zile bune de stat acasă, lenevind în vacanță și carantină, era momentul să înceapă școala. Lui i se părea totul o prostie și credea că acest virus e doar o răceală, iar regulile sunt prea stricte.

Ajuns la școală, Iulian se simțea ca un câine în lesă, deoarece era obligat să poarte mască mereu și nu avea voie să stea aproape de colegii săi sau să îi atingă. Aproape în fiecare seară venea acasă și începea să se vaite: „Dacă nu e mare lucru acest Coronavirus, de ce sunt atâtea restricții?”. Părinții lui tot încercau să îi explice că acest virus este foarte periculos și că regulile trebuie respectate pentru a se proteja. El nu prea păstra distanța la școală și nu îi păsa de nimeni și de nimic. Cazurile de Coronavirus în țară au început să crească ca o pâine într-un cuptor. Au început să se închidă școli, regulile s-au înmulțit. Tatăl lui Iulian era foarte strict și ținea la respectarea regulilor, dar băiatul tot nepăsător rămânea.

Au mai trecut câteva săptămâni. Cazurile se înmulțeau, oamenii erau mai speriați și începuse și sezonul rece. Iulian a răcit și se simtea destul de rău, dar nu a spus nimănui de asta din cauza fricii de a primi o bătaie cum primește Dinamo la fotbal, de obicei. Îi era din ce în ce mai rău, dar a venit la școală și nu le-a zis nimic părinților sau profesorilor. Au trecut zilele, Iulian se simțea mai bine ca niciodată, dar imediat după revenirea sa, mama lui s-a îmbolnăvit. După 8 zile, aceasta s-a gândit să-și facă un test de Coronavirus. L-a făcut și peste câteva zile rezultatul a venit. Era...pozitiv. Toți membrii familiei erau speriați și nu știau ce să facă. Atunci Iulian s-a gândit că poate el a avut virusul și i l-a dat mamei lui. A simțit un gol în stomac. Se simtea vinovat de răceala mamei și atunci a început să îl „bântuie” și pe el frica de acest virus.

Mama lui tot nu-și revenea. Era mult mai rău. Într-o zi a făcut febră mare, iar tatăl băiatului a sunat imediat la ambulanță pentru a-i putea oferi îngrijiri medicale soției sale.

Doamna Olteanu se afla pe patul spitalului, singură. Domnul Olteanu și Iulian nu aveau voie în spital. Era foarte greu în casă fără mama, iar gândul că ea nu e bine și că sunt șanse să nu o mai vadă niciodată, îi speria pe amândoi.

Domnul Olteanu a primit un telefon de la asistenta soției sale. Spunea că aceasta se simte mult mai bine și că va fi externată în 2-3 zile. Plânsetele și tristețea au fost înlocuite cu o bucurie imensă. Mama lui Iulian s-a întors acasă.

După toate cele întâmplate, băiatul încă se simțea vinovat dar acum știa că pericolul trecuse. La aproximativ 3 săptămâni de la externarea mamei, Iulian a scris un discurs despre toate cele întâmplate și și-a făcut curaj să îl citească în fața clasei. El și-a învățat colegii că, atunci când este implicată o persoană dragă, chiar dacă nu crezi, realizezi că virusul este periculos și că este esențial să poarte masca și să se protejeze. Chiar dacă nu toți colegii au fost impresionați de discurs, l-au aplaudat și l-au felicitat pentru curaj și sinceritate.

Smedoiu Alexandru, clasa a VII-a

VIAȚA DE LA 0

La început nimic nu părea amenințător, apoi parcă ceasul biologic și-a început numărătoarea de la 0. Viața parcă a început din nou!

Acum, totul este diferit. Nu avem voie să ne vorbim, să ne luăm în brațe pentru că ne putem infecta și ni se impune să stăm cât mai departe de semenii noștri, de prietenii și de oamenii dragi nouă. Ni se „recomandă” să purtăm masca și să respectăm normele de distanțare socială și să ne spălăm pe mâini, dar cred că am început să ne spălăm pe suflet cu absența lucrurilor pe care le făceam înainte de acest nou început. Ni se cere să ne dezinfectăm, dar cred că se sugerează o dezinfectare mintală ca să uităm de vechile obiceiuri. Copiii de abia intrați în societate vor pierde noțiunea de „îmbrățișare”, de apropiere față de cineva. Educația ne-a fost luată, iar noi forțați să stăm în carantină. Școala era singurul loc unde aveam cea de-a doua familie, locul unde ne formam personalitatea, unde ne găseam prieteni pe viață, unde ne setam scopuri pentru un viitor. Viitor, care acum pâlpâie precum lumina unei lumânări pe terminate, căci nici el nu ne mai oferă siguranță. Orele online nu ne incită la învățat, nu avem același entuziasm și spor pe care le aveam la orele fizice, iar conexiunea autentică cu profesorii este tot mai slabă și informațiile transmise se pierd pe parcurs. Trăim cu speranța că mâine va fi mai bine și totuși...Oare va fi? Virusul Covid-19 ne-a schimbat traiectoria vieții și ne-a forțat să luăm măsuri deloc ușoare și agresive. Unii oameni și-au baricadat viața și s-au izolat de populație. Alții au preferat să creadă că nu există această pandemie apocaliptică și să sfideze sănătatea lor și a altora în pofida regulilor impuse. Până și statele în loc să caute cele mai bune soluții de a-și apăra popoarele, au început să plaseze vina de la unii la alții, mai târziu totul devenind o politică infantilă, psihologică pentru noi cei slabi și fără apărare. Virusul ne-a luat aproape totul! Ne-a forțat să ne ascundem zâmbetele și grimasele după o mască de unică folosință. Sentimentele noastre devenind de unică folosință în fața pandemiei ucigăse. Ne-a forțat să ne reținem exteriorizarea bucuriei, a supărării. Ne-a luat educația, ne-a luat economia și mai important, ne-a luat viitorul. Virusul ne-a oferit, la schimb, singurătate. O singurătate absolută, mai ales în timpul carantinei, căci nu putem comunica cu exteriorul decât prin rețelele desocializare. Părerea mea este că singurătatea și distanțarea socială ne-au marcat cel mai mult pentru că omul nu este construit să trăiască singur, el este un „animal sociabil”, așa cum afirma filosoful Aristotel. Noi avem nevoie de comunicare, căci așa ne vindecăm. Oamenii sunt răvășiți din cauza știrilor ce instalează panica la nivel de umanitate. Cazurile cresc de la zi la zi și nimeni nu ne spune cu exactitate ce este de fapt acest virus? Cum a apărut cu adevărat? Cum ne putem da seama dacă suntem infectați? Cum ne tratăm? Sunt sute de variante care nasc incertitudini și care spulberă încrederea între oameni și chiar între popor și conducătorii săi. Totul s-a transformat în haos. Virusul ucide în continuare mii de vieți și desparte rude, prieteni, iubiri. Virusul ucide și lasă în urmă durere care scoate în evidență slăbiciunea noastră în fața unui hazard biologic. Viețile se pierd fără încetare precum nisipul în furtună. Am fost luați pe nepregătite, dar tind să cred că hazardul care s-a dezlănțuit este consecința acțiunilor noastre față de mediu și că toată experiența anului 2020 este o lecție care încă nu s-a încheiat, dar din care continuăm să învățăm. O lecție pe care nu încetăm să o exploatăm și să o cercetăm amănunțit pentru a face ca totul să revină la normal.

Analizând trecutul, concluzionez că eram fericiți și nici nu știam, că râdeam din plin, dar nu știam că o facem pentru ultima dată, că ne luam în brațe și nu știam că aceea va fi ultima noastră apropiere de persoana iubită. Unii au râs alături de rudele lor pe care habar nu aveau că le vor pierde mai târziu. Este o realitate tristă și traumatizantă pe care poate că am privit-o prea lucid, dar tot ceea ce ne-a mai rămas este libertatea și speranța. Speranța în oameni, în credință și speranța în mai bine. Totuși, este suficient?

Drăghici Mădălina, clasa a XII-a

LUMEA INTERNETULUI

Era o zi de vară călduroasă, câteva raze de soare străbăteau pământul printre norii jucăuși. A venit mult așteptata vacanță de vară. O bucurie imensă mi-a inundat sufletul. Stăteam în casă visător și mă gândeam cum să-mi petrec această zi frumoasă de vacanță.

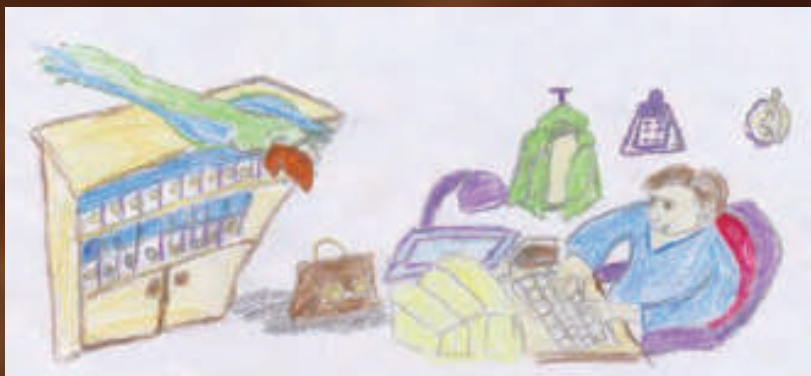
M-am gândit să-mi deschid calculatorul, dar ceva nu era în regulă. Dintr-o dată a ieșit o lumină puternică și am fost absorbit în el. Am ajuns într-o lume necunoscută și prima mea reacție a fost să mă ciupesc, ca să mă conving că nu e un vis. Eram foarte bucuros dar pe de altă parte, îmi puneam multe întrebări: „Dacă nu mai ajung acasă...dacă nu o să-mi mai văd familia niciodată?”. Am înțeles că lumea în care am poposit este lumea virtuală din calculatorul meu. Am început să explorez, așa că m-am dus în Google Chrome. Woow, ce de imagini, o lume plină de animale, oameni, vegetatie. Copleșitor! Nu știam cu ce să încep. Am decis să caut un clip cu natură. Am rămas uluit. Am atins acea imagine care arăta ca un tablou și dintr-o dată am fost tras în interiorul ei. Eram în Junglă. La un moment dat, un șarpe a început să mă urmărească, iar în goana mea disperată m-a observat și un leu, care la rândul lui a început să mă fugărească, dar din fericire, când m-au ajuns, au trecut prin mine, deoarece nu se întâmpla în realitate și eram ca o fantomă virtuală, nu puteam să pătesc nimic. Adrenalina mea era la maxim. M-am speriat destul de rău și am decis să părăsesc Google Chrome. M-am gândit să intru în Youtube. L-am atins și am fost tras înăuntru. Se auzea din toate părțile muzică de toate felurile. Am văzut o ușă și am deschis-o ca să intru în cealaltă încăpere. Acolo erau foarte multe personaje din desene animate. Erau chiar și dinozauri, unul mai fioros m-a observat și s-a îndreptat spre mine. Fără să stau prea mult pe gânduri am părăsit și această aplicație. Am tras un ochi spre fereastra monitorului, în viața reală, părinții mei erau îngrijorați, pentru că nu mă găseau. Am zis totuși să mai colind puțin în această lume fascinantă, pe care mi-am dorit enorm să o vizitez. Am intrat pe Facebook. Mi s-a părut foarte interesant, acolo erau coridoare cu ecrane pe pereți. Pe fiecare era câte o poză sau un clip. Când mă uitam la ele, în fata ochilor îmi apărea o hologramă ca să apreciez, comentez și să distribui. În drumul meu prin aceasta, m-am întâlnit cu foarte multe emoticoane. Unele prietenoase m-au observat și au venit să mă salute. Altele mi-au trimis pupici și inimioare, iar unele s-au înfuriat la vederea mea. Am intrat într-o cameră lungă ca un hol, pe pereții căreia erau tablouri cu profilele oamenilor și dacă atingeai unul, te ducea în interiorul profilului, unde puteai să vezi pozele acelei persoane și să vizitezi locurile pe care ea le-a explorat. Am petrecut mult timp în Facebook, așa că am ieșit din el pentru a colinda și prin alte zone din calculatorul meu. Am continuat cu This PC în care țin toate folderele. Prima oară m-am dus la poze. Toate imaginile se vedeau 3D. Când atingeam una, mă teleporta într-un cinema ca să o vad mai bine, la fel și cu filmările. După ce am vizualizat pozele și filmările m-am dus la fișierele jocurilor, acolo erau toate specificațiile lor, puse într-un dulap imens cu sute de etaje formate din sertare. La baza acestuia se afla un monitor cu numere pe care puteai apăsa și în funcție de numărul pe care îl atingeai se deschidea un sertar. Am părăsit lumea jocurilor și am trecut la următoarea locație, Camera. Când am intrat în aplicație, aceasta m-a tras în Web. Până acum ea este preferata mea, deoarece cu ea vedeam tot interiorul camerei în care era calculatorul. La un moment dat părinții mei au intrat în încăpere îngrijorați, deoarece nu mă găseau nicăieri. Atunci m-am întristat. Îmi era dor de ei. Simțeam că nu o să-i mai vad niciodată, dar am zis totuși că o dată la o sută de ani se întâmplă o astfel de minune și că ar fi păcat să nu o savurez în totalitate. Mi s-a părut interesant să merg în Paint. În acea aplicație colorai direct cu mâna. Erau multe găletușe cu vopsea de toate culorile, băgam mâna în ele și dădeam pe pereți. Când am intrat înapoi în Desktop, un pixel a venit la mine și mi-a spus că ar fi bine să plec, deoarece au mai rămas cincisprezece minute până când calculatorul se va închide. Am început să mă panichez, am alergat repede să închid ușile aplicațiilor vizitate și l-am întrebat pe acel pixel haios cum pot să ajung acasă.

El mi-a spus că, dacă vreau să mă întorc, trebuie să dau Shut down. Eram trist că nu am apucat să intru în jocul meu preferat. Totuși mai erau 15 minute. Aveam timp. Am alergat spre el și ȚUP... în câteva secunde am sărit din mașină în locația Salty Springs, care este un oraș din joc, unde sunt mai multe case cu unul sau mai multe cufere. M-am urcat pe acoperișul uneia dintre clădiri și cu târnăcopul pe care îl aveam în inventar am spart acoperișul, am intrat în casă și am deschis cuferele cu arme, bandaje și provizii. Am luat ce aveam nevoie și am început competiția. În sfârșit am rămas în ultimii zece, am decis să stau în siguranță și să-i las pe ei să se lupte. Am zis că o să stau doar zece minute, însă au trecut paisprezece. Am început iar să mă panichez. Din spatele meu auzeam : 10,9, 8, 7,6, 5, 4. Trebuia doar să mai apăs pe butonul Shut down ... 3,2 ... am apăsă în același timp cu cifra 1...BUUUM.....

Am crezut că am rămas blocat în calculator, dar am auzit glasul părinților mei spunând: Unde ai fost ? Am fost foarte îngrijorați! M-am blocat pentru câteva secunde, am deschis ochii și i-am luat pe amândoi în brațe, bucuros că am revenit în lumea reală, alături de ei.

Le-am povestit entuziasmat cele întâmplate, chiar dacă știam că nu mă vor crede. Deși a fost o experiență fascinantă, lumea în care eu trăiesc este mult mai frumoasă și interesantă.

Iliescu Bogdan Mihai, clasa a IV-a

COMMENT NOUS NOUS PRÉPARONS POUR LE BACCALAURÉAT PENDANT LA PANDÉMIE?

Tout le monde traverse une période difficile qui a changé nos projets pour l'avenir et notre façon de vivre aussi. Les plus atteints en sont les élèves de la VIII-ème et de la XII-ème parce qu'ils doivent passer un examen à la fin de cette année scolaire.

Dans ces conditions, le programme scolaire est devenu difficile à suivre à cause des masques et du fait qu'il faut faire attention à éviter l'agglomération. Autres choses qui peuvent faire les préparatifs pour le baccalauréat si difficiles sont les cours en ligne qui sont moins efficaces que les cours dans un cadre scolaire.

Les solutions...

Les solutions sont multiples. Par exemple, si nous n'avons pas bien compris les explications du professeur, nous devons nous débrouiller seuls avec les manuels ou l'internet.

Bref, nous avons besoin d'un plus grand effort et les résultats de notre travail ne tarderont pas à venir.

Divoiu Adriana-Maria, 12-ème classe

COVID-DOIȘPEA

CU BUNE ȘI CU MII DE RELE

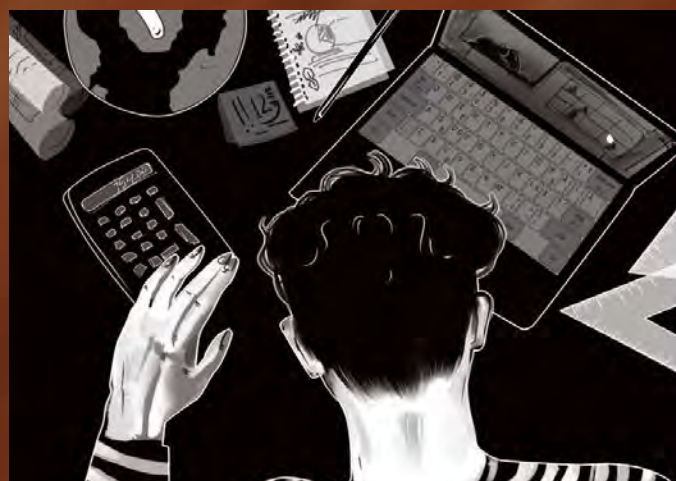
Tudor Sebastian, clasa a XII-a

Nu pot găsi o frază potrivită pentru a începe acest articol astfel încât să nu fiu repetitiv la rândul meu, deci voi trece direct la subiect. Mă uit în retrospectivă la ce și cine eram acum un an, la problemele pe care le consideram „probleme”, la interacțiunile pe care le aveam între oameni, cum îmi permiteam să plec în mijlocul orei cu pretextul că merg la baie, doar ca să îi fac o vizită doamnei de la magazin și să hoinăresc pe holuri. Acum sunt a 12-a, sunt major. Totuși, simt că ceva nu e complet, parcă adultul care am ajuns să fiu, chit că a trecut prin anumite tulburări ce mi-au forțat maturizarea, e același adult care a pierdut anumite momente în formarea lui, majoratul, concertele la care visam în acest an pe care îl pictam a fi liniștit, ba chiar și glumele despre Bac, subiect pe care nu mă mai simt în stare să îl iau în râs. Așadar, acest articol este o scrisoare deschisă pentru a-mi vărsa gândurile negative, comune tuturor elevilor în acest an terminal în perioada covid-ului.

Cum spuneam, sunt a 12-a, cu bune, cu amintiri pe care le fac online în cel mai bun caz alături de colegi, dar și cu mii de rele, cum am menționat în titlu. Nu pot să zic că, din punctul meu de vedere, conceptul de virtual classroom mi-a adus beneficii. Oricât de plăcut sună să te trezești în momentul în care începe ora sau că poți să faci cursul în fața propriului birou, intervin și alți factori, precum frica profesorilor de a fi controlați, motiv pentru care suntem constant puși în priză. Nu numai atât, dar apar și probleme cu internetul de care și eu, de asemenea, am avut parte, neînțelegerile dintre profesori și elevi, perioadele pierdute pentru a afla cum se folosește o anumită aplicație și, problema mea cea mai mare, modul alarmant de a preda materia din doi ani într-unul singur. Știu că sunt un elev de nivel mediu, dar trăiesc o frică de Bac pe care nu am mai trăit-o în trecut, deoarece îmi e imposibil să asimilez informația așa. Profesorii au ajuns să predea, mai mult, de nevoie, lucru pentru care nu mai pot ține pasul, iar pregătirile nu mă pot ajuta să mă reglez.

Deși examenul maturității este problema majoră, apar și alte probleme pe care îmi e frică uneori că nu le putem combate. Mă gândesc doar la momentele pe care le-am pierdut, precum primirea bobocilor prin balul la care au visat, și la momentele care, privind la generația trecută, stau pe o frânghie subțire, amintirile de la banchet, ultimul clopoțel, premiere, voluntariate și multe, multe altele.

Oricât de multe am avut de spus, încerc să mă mențin pozitiv mai mult ca niciodată. Sper doar la un an mai bun, iar, până atunci, să rămân pe propriile picioare. Sper că voi putea să îmi iau rămas-bun de la colegi și de la profesori așa cum trebuie, dacă nu, las acest articol ca un omagiu celor patru ani împreună. Mai sper că ceva se va rezolva pentru noi, pentru a ne putea calma și a ne asigura un Bac accesibil, iar, până atunci, le doresc mult spor tuturor și cât mai mult dezinfectant prezent în buzunarele noastre.

VOCEA PROFESORILOR

ÎNVĂȚAREA ONLINE - PRO ȘI CONTRA

Profesor învățământ primar Răducanu Cristina Mariana

Educația a suferit o schimbare enormă ca urmare a pandemiei provocate de Covid-19.

Peste 1,2 miliarde de copii au stat acasă, fiind nevoiți să urmeze cursuri online.

Creșterea e-learning-ului pe platformele digitale a scos în evidență numeroasele probleme ale acestui tip de învățare, cât și anumite avantaje agreate atât de părinți, de elevi și de anumite cadre didactice. Peste noapte au apărut numeroase platforme de învățare online și instrumente digitale care să confere atractivitate interacțiunii online. Soluțiile de învățare la distanță adoptate de fiecare școală au fost considerate o provocare pentru dascăli, fapt care a atras după sine și cursuri de perfecționare privind predarea în mediul virtual.

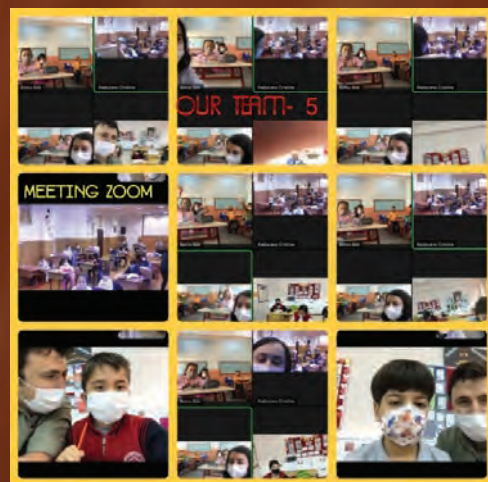
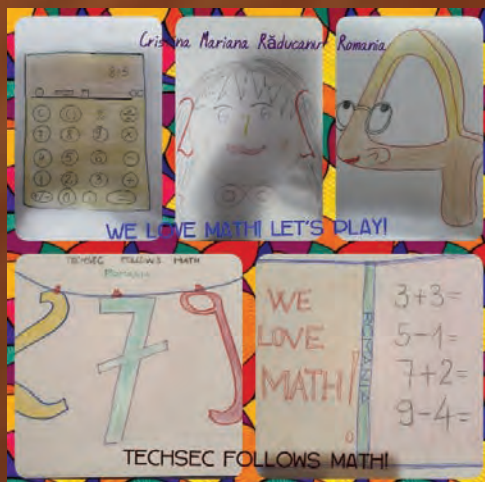
Pentru elevii care au acces la tehnologia potrivită s-a dovedit că învățarea online poate fi eficientă din multe puncte de vedere:

- elevii rețin mult mai ușor informațiile, față de cele predate în sala de clasă, mai ales dacă sunt însoțite de aplicații interactive;
- învățarea electronică necesită mai puțin timp, comparativ cu intervalul aferent orei propriu-zise;
- elevii pot învăța în ritmul lor, se pot întoarce și pot reciti, pot selecta ceea ce este important pentru ei;
- distragerea atenției de către colegi este înlocuită cu cea provocată de mediul familiar lor, mai puțin agresiv.

Cu toate acestea, specialiștii au identificat o reală ineficacitate a învățării online, aceasta variind în funcție de vârsta educabililor, de existența aparaturii necesare, de lipsa de experiență a utilizării aplicațiilor/platformelor indicate, de modul în care cei mai mulți sunt ușor distrași în mediul online de către cei din jur sau de modul în care erau obișnuiți să folosească aparatura în afara pandemiei.

Efectul concentrat asupra învățării, utilizarea unei serii de instrumente de colaborare și metode de implicare, calitatea informațiilor selectate pentru a fi predate, provocările permanente prin care elevii sunt implicați în activități, învățarea prin joacă cu scopul de a elimina oboseala, plictiseala, rutina-toate acestea reprezintă cheia unei învățări online eficiente, atractive, care poate suplini învățarea tradițională pentru perioade scurte de timp.

Cum poate deveni fericit un elev de vârstă școlară mică în învățarea online? Implicându-l în activități atractive, în proiecte educaționale, în schimburi de experiență la distanță cu elevi din alte școli din țară sau de peste hotare, prin jocuri și aplicații de tip concurs, îi oferim un nou statut, cel al elevului dinamic și dornic să învețe, fără a conștientiza efortul depus.

PROFESOR IERI, AZI ȘI „ÎN SPECIAL” MÂINE...!

Profesor Geta Stanciu

Vechi neliniști care nu se despart de școală. A fost cândva altfel? De ce să devii profesor în România de acum? Profesorul trăiește într-o continuă pierdere de prestigiu, credibilitatea îi este subminată constant de „creatorii de opinie”. Profesorii sunt „marii evazionști fiscali”, trăiesc ani de decepționanți. Cine poate restitui prestigiul acestei bresle? Opțiuni esențiale de viață și de carieră! „Rădăcinile” nu mai pot opri plecările din sistem. Cei care se simt însuflețiți de o chemare pentru profesorat sunt admirabili, iluminați, exemplari, dar vulnerabili prin această opțiune vocațională exclusivă pentru care societatea nu are criterii valorizante și nici sisteme de protecție adecvate. De ce nu are profesorul libertatea de decizie la clasă? Se afirmă că profesorii lucrează scandalos de puțin față de ceilalți funcționari publici. Fracturi sociale periculoase. Calitatea prezenței la ore include un efort uriaș. Profesorul e mai mult decât „o simplă meserie”. Mie însemi nu-mi e ușor să constat că metodele de a-i atrage pe elevi pe partea școlii sunt greu de găsit. Peste ei s-au rostogolit reforme, racordări internaționale... Nici libertatea, nici democrația, nu sunt garanții ale inteligenței, ale civismului sau ale profesionalismului care trebuie construite în procese lungi, bine gândite în perspectivă. Evoluția din ultimul an a școlii românești îmi deconstruiește orice nădejde în bine. Gânduri frumoase? Gânduri fragile?

Profesorul construiește oameni din copiii oamenilor. Ridicați mâna voi, doritori de oameni întregi!

VIS. VISE. VISURI.

Profesor Valentina Cernat

Deschid ochii... Luni... Mă agît, mouse, link, copy, paste, edit, on, off. Printre aceste noțiuni, aproape toate noi, voci și chipuri de copii, de adolescenți.

„Bonjour, doamna!”

„Qu’avez vous prepare pour aujourd’hui?”

Și lecția curge ca întotdeauna. Aproape... Câte un minitehnicus partajează imaginea paginii cu exerciții, evidențiază ceea ce spun. Mă bucur, căci copilul acesta timid are intuiția lecției și ne ajută pe toți.

Închid ochii și sper ca, atunci când îi voi deschide, să fiu printre copii, să mă văd printre copii, să le văd zâmbetul, să îmi vadă zâmbetul.

Vis. Vise. Visuri.

ȘCOALA ÎN VREMEA PANDEMIEI

Profesor Laurențiu Bădicioiu

„Bună ziua! Luați loc, vă rog!” Începând cu 16 martie 2020 și până am luat vacanță, salutul nostru pentru elevi a devenit istorie. (Am început să-l adresăm din nou din septembrie, dar pentru scurt timp).

A fost o perioadă în care cu toții, elevi și profesori, ne-am regrupat forțele și am încercat să ne adaptăm unui mod cu totul neașteptat de realizare a procesului didactic, în absența. Foloseam Facebook, Skype, WhatsApp, Zoom zilnic, alternativ, după necesități, pentru a putea ține „orele” on-line sau pentru a trimite elevilor noștri dragi, aflați în izolare, ca și noi, diferite materiale didactice. Când „orele” se încheiau, purtam cu ei sau cu părinții lor (am făcut și ședința pe Zoom) discuții pentru a afla cum se mai simt sau cum își petrec timpul din... afara „orelor” on-line. Cel mai adesea, își petreceau timpul... tot on-line. La început, „orele” on-line au fost o provocare. (Și acum au rămas... tot o provocare.) Oboseam însă mult mai repede, elevii nu prea participau, știind că nu primesc absențe, comunicarea era dificilă, nu știam să folosesc noile platforme, predarea și evaluarea erau aproape imposibile iar, la sfârșitul zilei, simțeam o nedefinită și frustrantă stare de neîmplinire, de nemulțumire. Îmi lipsea acel confortabil sentiment al orelor plăcute, pline de viață, încărcate de emoție, împărtășite cu elevii în sala de clasă, sau bucuria pauzelor animate, petrecute cu colegii de cancelarie (afară, de cele mai multe ori).

Apoi a început brusc bombardamentul informațional de pe rețeaua Whats App: grupuri peste grupuri, de elevi, de profesori, de diriginți, de părinți sau chiar de inspectori. (Grupul „Profesori evaluatori OTD”). Dis-de-dimineață începea – de obicei pe grupul „Munca...” – un asediu informațional la care cu greu rezistai fără ca inima și mintea să nu o ia razna. În paralel, în multe alte grupuri ni se livrau (sau livram) aproape minut de minut, până seara, informații, deadline-uri, sarcini de lucru, teme de la zeci de elevi- sub formă de text sau, mai frecvent, fotografii) de la părinți, elevi, directori, secretari, inspectori de specialitate, inspector general, CCD, ministru etc. Și, pentru că WhatsApp nu era de ajuns, mai veneau informații și pe Facebook sau e-mail, e-mail care, inițial, era unul, dar pe parcurs am fost obligați să facem încă unul pe g-mail pentru a putea lucra pe platforma Adservio, iar în noul an școlar, 2020-2021, am mai făcut unul ca să putem lucra pe noua platformă oficială a școlii, Google Classroom. Adevărați colecționari de e-mail-uri... Nici nu mai știi pe care să-l deschizi mai întâi, să nu-ți scape ceva important. „Nu am primit informația cutare.” „Cum nu?! V-am trimis-o pe e-mail!” „Pe care e-mail?” Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar... nu e râsul tău! Ore în șir în fața laptop-ului (telefonului, tabletei)... Înaintea pandemiei obișnuiam, de ani de zile, să lucrez la laptop cca două-trei ore/zi. La acestea s-au mai adăugat în medie, cinci „ore” on-line zilnic. Sporul de utilizare a calculatorului pentru profesori va veni, se pare, abia spre sfârșitul anului 2020. Vom trăi și vom vedea (mult mai prost, e adevărat).

Au fost și momente plăcute. Îmi amintesc când elevii mei, de la 10 B, au participat la o întâlnire pe Zoom cu elevi români de aceeași vârstă din Republica Moldova, în „Săptămâna Altfel”, și au discutat despre obiceiurile de Paște din România și de dincolo de Prut. Au schimbat rețete culinare-de cozonac, sarmale, prăjituri etc. și-au pus întrebări despre obiceiurile care se mențin cu prilejul acestei sărbători creștine, despre colinde, vestimentație, în final descoperind că, de fapt, suntem un singur neam, dar istoria ne-a obligat să trăim în două țări.

Fiind pasionat de fotografie și știind cât de mult le place elevilor să facă fotografii, am organizat în aprilie, împreună cu conducerea școlii și cu prof. Minea Victor, un concurs de fotografie, intitulat „Stau acasă și fac poze!”. Au participat zeci de elevi, de la grupa pregătitoare până la cei de a 12-a, care au trimis fotografii foarte sugestiv realizate de ei în timpul carantinei. Toți elevii au fost recompensați cu diplome, iar fotografiile au fost postate pe pagina oficială a școlii, unde se găsesc și acum. Iată, mai jos, fotografiile premiate.

„Ce bine că ești, ce mirare că sunt.”

Premiul II-Țucăr Teodora, cls. a IX-a B

„Cățelul Cititor”

Premiul III-Dumitrescu Martin, cls. a VII-a

Premiul I-Vrânceanu Cristina, cls. a XII-a A

„Viața e o carte, iar noi o filă din ea”

*Concurs organizat de Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” în parteneriat cu Liceul Teoretic „Gheorghe Palade” Puhoi, Republica Moldova și Liceul „M. Eminescu” Carapciu, Ucraina.

În final, aș mai adăuga că, pe măsură ce carantina se prelungea, mi se făcea dor de școală, de orele cu elevi în bănci și chiar de sunetul acela imposibil, ascuțit și asurzitor al soneriei, da, chiar și de el mi s-a făcut dor. Mă credeți?

Între timp, a fost vacanța de vară, cu multe restricții, iar în septembrie a început școala din nou. Pandemia continuă, indiferent de sentimentele și regretele noastre, iar noi, elevi și profesori, ne-am întors la faimoasele „ore” on-line, nu ca la prima dragoste, ci ca la un rău necesar, cel mai mic dintre toate celelalte. Așa că mă întreb și eu retoric: Să fie aceasta „cea mai bună dintre lumile posibile”? Și, dacă este așa, ar trebui să fim fericiți?

UN AN... ALTFEL

Profesor, Christa-Carla Frățiman

Ne-a lovit brusc, așa cum lovește orice nenorocire. Ne-am trezit din „ale noastre”, proiecte, cursuri, blazare uneori, nemulțumiri de tot felul (natura umană, ce sa-i faci?), în PANDEMIE. Teamă, lacrimi, curiozitate maladivă, încordare maximă, legături sociale semi-întrerupte, izolare, blocaj într-un stres de fond. De atunci trăiesc, trăim, între puncte de suspensie, parcă o viață ce nu își regăsește autenticitatea, în așteptare și speranța că da, ne vom reveni, da, se va termina.

Ce am învățat, pe pielea mea, pentru autoprotecție, în timpul ăsta? Să evit să mă mai uit la toate știrile, pe toate posturile. Pentru că televiziunea manipulează, exagerează deseori și informațiile trebuie epurate. Să respect, măcar în linii mari, un program și să încerc să îmi diversific activitățile. Să evit să rămân lipită de ecrane. Să-mi ofer momente de destindere și frumos, plăceri mici pe care le apreciez mai mult decât înainte. Să profit de situație pentru a petrece timp de calitate cu mine și pentru mine.

Acum aștept orele online și mă bucur de copii. Iar timpul petrecut cu clasa mea dragă, a 12-a C, pare a nu mai ajunge, în fiecare zi mi-e dor de ei.

Toată această stare de fapt m-a făcut de multe ori să mă gândesc la „Starea de asediu” din 1948 a lui Camus, doar că Cioma acum se numește Covid-19.

„Starea de asediu e proclamată. Iată de ce, notați asta, când sosesc eu, pateticul dispare. Pateticul e interzis, ca și alte câteva aiureli precum ridicola angoasă a căutării fericirii, chipul stupid al îndrăgostiților.(...)”

De azi înainte veți învăța să muriți în ordine. Până acum mureați ca spaniolii, cam la întâmplare, la nimereală.(...) Destinului i-a venit mintea la cap. S-a instalat în birouri. Vă veți încadra într-o statistică și veți servi, în sfârșit, la ceva. (...)

Începând de azi, veți fi deci raționali, adică veți avea câte-o insignă. Însemnați pe pânțele, veți purta public la subsuori steaua buboiului, care vă va desemna pentru a fi loviți. Ceilalți, cei care, convinși că asta nu-i privește, fac coadă în fața arenelor duminica, se vor îndepărta de voi, suspectii. Dar să nu fiți supărați: îi privește și pe ei. Sunt și ei pe listă, eu nu uit pe nimeni. Toată lumea e suspectă.”

Între asalturi mediatice, tensiuni și angoase de tot felul, avem datoria să ne păstrăm, totuși, încrederea în dimensiunea luminoasă a vieții. Avem certitudinea că nimic nu e veșnic, nici binele, nici răul și sper să ieșim mai buni și mai înțelepți din încercarea asta. Până la urmă, tot ce ni se întâmplă este o lecție despre viață și despre noi.

PROVOCARE LA PĂSTRAREA OPTIMISMULUI

Profesor, Radu Rocsana

Cea mai importantă schimbare pe care pandemia a adus-o în viața mea a fost o schimbare majoră în mentalitate și în resetarea priorităților. Am înțeles, de fapt, că lucrurile pe care adeseori din grabă nu le mai observam, acum, în contextul social actual, reușesc să mă ajute în păstrarea unui echilibru, în primul rând psihic.

Am învățat să ascult, am învățat să fiu mai tolerantă și am învățat să transform teama din primele săptămâni în acceptarea unei situații pe care nu am nicio putere să o schimb. Cred că ceea ce am învățat odată cu acceptarea existenței acestui virus, a fost să admit faptul că în viață nu există certitudini, ci neprevăzut. A trebuit să mă adaptez la diverse situații cu care nu am fost obișnuită, precum desfășurarea lecțiilor on line, încercând să transmit dincolo de ecran mai mult decât niște noțiuni și lecții extrase din programă. Am încercat să îmi țin elevii conectați atât intelectual cât și emoțional.

Cu toate că trebuia să păstrăm distanța, cu toate că doar ochii ni se mai puteau zări de măști, apropierea și interacțiunea cu elevii m-au ajutat mult în a-mi păstra calmul, stăpânirea de sine și încrederea că, până la urmă, orice problemă are, mai devreme sau mai târziu, o rezolvare. Dar, sănătatea și siguranța noastră, a tuturor, rămân prioritare, așa încât, este nevoie de o capacitate crescută de adaptabilitate.

Am devenit mult mai atentă și mai receptivă la nevoile celor din jurul meu și am înțeles faptul că distanțarea socială nu ne împiedică să fim aproape unii de alții sufletește, ba chiar ar fi ideal să se întâmple acest lucru.

Concluzia mea personală, până la acest moment, este faptul că, pentru a ne putea păstra starea de bine, echilibrul emotional și, de ce nu, optimismul, avem nevoie unii de ceilalți, mai mult decât oricând! Nu puține au fost momentele, din toată această perioadă, în care, am simțit nevoia să spun cuiva despre temerile mele, să știu că e firesc să trec prin ele, să cred că le voi putea depăși. Timpul petrecut alături de cei dragi, conversațiile cu prietenii, relaxarea și deconectarea de la cotidianul actual, chiar și pentru câteva ore, toate aceste lucruri ne ajută în păstrarea echilibrului emoțional.

„Prima bogăție a omului este sănătatea.” - Ralph Waldo Emerson.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL – A FI (ONLINE) SAU A NU FI

Profesor Elena Luminița Burlacu

Revoluția tehnologică a început de mult, așadar nu ar trebui să ne mai uimească și, cu atât mai mult, să ne sperie. Și, totuși, reacția multora în fața alternativei online este aceea de panică. Să fie o isterie în masă a profesorilor și a părinților, refractari la progres? Ce e de făcut?

Este ușor să-i acuzi de inadaptabilitate pe cei care se vaită de învățământul online, dacă nu vezi dincolo de suprafață. Care ar fi motivele – logice, întemeiate, ale acestui comportament?

Un motiv ce nu ține de preferințele personale, de gradul de stăpânire a tehnologiei informaționale, de vârstă sau de orice alte caracteristici individuale este acela că sistemul educațional în sine nu a fost conceput pentru alternativa online.

Învățământul tradițional avea ca literă de lege construirea unei relații profesor - elev, pe baza unei interacțiuni directe, în cadrul căreia profesorul nu era doar transmițătorul unei informații, ci și formatorul de valori și de atitudini și chiar îndrumătorul spiritual al elevului. Cum poți adapta o astfel de relație la contextul online? Cum poți interacționa cu adevărat cu elevii ascunși în spatele camerelor închise, cărora nu le poți vedea expresia – un indiciu important al felului în care elevul receptează mesajul profesorului, cărora nu le mai poți oferi intimitatea unei pauze în care discuția relaxată scoate la iveală probleme ce-l frământă pe copil, cărora nici măcar nu le poți capta atenția, dacă în jurul lui sunt atracții sau distracții, cum ar fi un televizor deschis, un telefon care bipuie ș.a.? Ce rămâne din intimitatea actului didactic, în ciuda acelei declarații de confidențialitate, când mama trebuie să pună aspiratorul în camera ta chiar atunci sau când nici măcar nu ai o cameră a ta și o împarți cu alți membri ai familiei, care, poate, au și ei ore online sau muncesc de-acasă sau, pur și simplu, acolo locuiesc și nu pot ieși la plimbare șase ore până termini tu programul?

Cum poți adapta la online vechea, dar minunată relație profesor-elev? Așa cum poți updata un tren să devină avion.

Un alt motiv al „inadaptabilității” profesorilor este lipsa de instrumente: de dispozitive, de cunoștințe legate de utilizarea acestor dispozitive, de medii de formare a abilităților de operare. Și chiar lipsa de timp: nu poți să faci IT-ist dintr-un profesor cât ai bate din palme. Și totul trebuie ACUM! Să mai punem la socotală și faptul că, la începutul anului școlar 2020-2021, 18.000 de cadre didactice aveau peste 60 de ani, (conform www.g4media.ro)? Cât de mare poate fi adaptabilitatea unor oameni care au folosit zeci de ani instrumente „banale” precum tabla, manualul, cartea, culegerea, compasul, rigla, planșa (muncită cu migală), fișele de lucru și altele ca acestea? Sunt oameni care s-au adaptat suficient, cât să introducă în scenariul didactic mai noul flipchart sau tabla interactivă sau expunerea power-point. Dar au făcut-o fiecare în ritmul lui, în funcție de necesitățile sale de predare, iar nu forțat și într-un timp scurt. Și nu fără elevi face-to-face.

Ce e de făcut? Nimic, dacă e vorba s-o „cârpim”, așa cum am fost obișnuiți! Pur și simplu trebuie să o luăm de la capăt! Pur și simplu, în această situație a te adapta înseamnă a te reinventa. A descoperi în tine resurse pentru o schimbare radicală nu a felului în care lucrezi, ci, efectiv a felului în care EȘTI PROFESOR. Pentru că ești profesor dacă pui pe primul plan dezvoltarea elevului tău. Și dezvoltarea copilului, cu tot ce înseamnă aceasta – moral, intelectual, profesional, psihologic și chiar fizic, nu se mai poate realiza cu vechile metode. Vechile metode nu au niciun sens în noul context. Cum poți să „ascuți” elevul la lecție, când el poate avea caietul în față? Cum poți ști că, poate, nu-l are în față, așa cum îmi mărturisea o elevă conștiincioasă, care a răspuns corect și a fost acuzată că citește din caiet? Cum poți, ca educator/învățător, să-i dirijezi mânuța pentru a-l învăța să scrie? Cum poți să-l pui să dea o tură de teren? Cum să-l mai încurajezi cu o îmbrățișare? Cum...? Cum...?

Și-atunci, CUM poți FI PROFESOR în continuare? Învățând un limbaj nou, pe care copiii deja îl au, dar pe care mulți dintre noi l-am ignorat. Stăpânind mijloace noi și inventând metode interactive, cu ajutorul unor aplicații software special create pentru învățământ. Acceptând că lumea se schimbă și că trebuie să te schimbi și tu. Înțelegând că e firesc să fii nostalgic după vechiul învățământ, dar că e nefiresc să-i ceri pământului să nu se mai învârtască. Nu te poți reinventa, dacă nu renunți la tine, cel vechi. Nu poți merge înainte, dacă te uiți înapoi. A fost frumos și noi am fost minunați, poate, dar ar fi ridicol să continuăm la fel, fiindcă ar fi inutil. Nu ne-am mai atinge obiectivele, nu ne-am mai împlini menirea. Vrem să ne continuăm misiunea? Atunci trebuie să pășim în această lume nouă, care ne sperie prin necunoscutul ei, să o explorăm și, în cele din urmă, să o cucerim. Deocamdată, mulți sunt în faza de negare, opunând rezistență. Unii, mai sânguincioși, pășesc timid pe planeta Online, mai mult forțați. Alții conștientizează seriozitatea problemei și caută cu luciditate și curaj soluții. Câțiva le-au și găsit și sunt hotărâți să nu se lase copleșiți de sentimente nostalgice, nici de tentația de a rămâne în zona de confort. Ce frumos ar fi dacă aceștia le-ar întinde o mână colegială și celorlalți! În fond, omenirea a supraviețuit prin solidaritate!

Închei optimist și-mi exprim nu speranța, ci chiar certitudinea, că, pentru cei născuți să fie profesori, nimic nu poate fi prea greu, dacă e vorba să-și împlinească vocația. Trebuie să aibă doar disponibilitatea de a renunța (nu fără regrete) la trecut și de a păși cu imaginație și încredere în viitor.

CE ÎNVĂȚĂM DIN ISTORIE?

Profesor Dorina Stănescu

Unele dintre frecventele întrebări ale elevilor mei sunt: „De ce trebuie să știm ce s-a petrecut acum n ani?”, „La ce ne folosește să cunoaștem evenimentele, acțiunile persoanelor din trecut?”.

Răspunsul meu este întotdeauna același: trebuie să cunoaștem ce s-a întâmplat în trecut, pentru a nu mai repeta greșelile înaintașilor noștri, pentru a învăța din acțiunile oamenilor din timpuri trecute.

Lecția recentă pe care ne-a oferit-o Clio a fost aceea că unele evenimente se repetă, sub o formă sau alta, epidemiile se declanșează luând aproape mereu pe nepregătite omenirea. De parcă asistăm la reluarea aceleiași piese de teatru, cu alți actori și o viziune regizorală ușor diferită. Și atunci, în căutarea unor soluții, ne amintim cum au procedat cei care au trecut prin aceleași evenimente.

În contextul pandemic actual, școala s-a mutat în spațiul virtual, ceea ce a provocat o serie de întrebări, frustrări și frământări din partea tuturor celor implicați, mari sau mici. Toți ne-am făcut

griji în legătură cu educația copiilor, cu examenele ce trebuie susținute, cu materia pe care trebuie să o parcurgem și cum să menținem legătura cu elevii noștri, astfel încât să nu ne simțim alienați într-un spațiu străin, cel digital. Și, automat, m-am gândit la oamenii de la începutul secolului trecut, care s-au aflat în condiții asemănătoare, în contextul epidemiei de „gripă spaniolă”.

Într-un articol publicat în „Lansing State Journal” , John Marsh povestește, pe scurt, conținutul unor scrisori ale bunicii sale, Frances

Dyke, învățătoare din Horton, Michigan. În rândurile sale a scris despre felul în care gripa spaniolă a afectat viața școlară și cum s-au adaptat profesori, elevi și părinți la noile condiții. Ei au înțeles că dreptul la viață trebuie respectat. Școlile au fost închise pentru mai multe săptămâni, au fost impuse restricții, însă profesorii au ținut legătura cu elevii, mai ales cu cei care proveneau din zone defavorizate. Tot profesorii au activat ca voluntari la serviciile de telefonie, curierat, spitale sau cantine sociale. Și, deși războiul și gripa se regăseau în scrisorile sale, Frances Dykes și-a păstrat tonul optimist, plin de inspirație pentru generațiile viitoare.

Școala digitală înseamnă pentru mine un bun prilej de a preda Istoria folosind mijloace demne de secolul al XXI-lea. Am învățat împreună cu elevii mei să folosim o serie de aplicații, prin intermediul cărora studiul evenimentelor și proceselor istorice devine o investigație foarte interesantă. Am fost și sunt plăcut impresionată de proiectele pe care elevii le realizează, de modalitatea de prezentare a acestora, de felul în care utilizează informațiile, de implicarea lor, mai ales a acelora mai timizi la orele față-în față.

Școala digitală nu a însemnat, pentru mine, izolare sau distanțare socială. Legătura cu elevii, colegii, cu părinții se realizează mult mai ușor decât la începutul secolului trecut, prin intermediul rețelelor de socializare, care erau utilizate și înainte de pandemie. Cu toate acestea, îmi lipsește zâmbetul copiilor, îmi lipsesc boacănele pe care le făceau așa cum le făceam și noi, cei mari, la rândul nostru, curtea școlii plină de elevi.

Am să închei exprimându-mi speranța că această perioadă dificilă va fi depășită cu bine de noi toți și ne vom relua cât de curând activitatea la școală, valorificând și achizițiile dobândite în mediul digital.

ACTIVITATEA FIZICA IN TIMPUL PANDEMIEI COVID-19

Profesor, Moise Marian

Fii activ în timpul pandemiei COVID-19 !

Activitatea fizică include toate formele de recreere activă, participarea la activități sportive, ciclismul, mersul pe jos, precum și activitățile pe care le faceți la locul de muncă și în jurul casei și al grădinii. Dar nu trebuie să fie neapărat exerciții fizice sau sport - jocul, dansul, grădinăritul și chiar curățenia casei și efectuarea de cumpărături grele fac parte din activitatea fizică.

În timpul pandemiei COVID-19, când mulți dintre noi suntem foarte restrânși în mișcările noastre, este și mai important pentru persoanele de toate vârstele și abilitățile să fie cât mai active.

Chiar și o scurtă pauză la locul de muncă, făcând 3 - 5 minute de mișcare fizică, cum ar fi mersul sau întinderi (stretching), va ajuta la ușurarea încordării musculare, ameliorarea tensiunii mentale și îmbunătățirea circulației sângelui și a activității musculare. Activitatea fizică regulată poate fi, de asemenea, un mod de a rămâne în contact cu familia și prietenii.

Prin activitate fizică regulată beneficiază atât corpul, cât și mintea. Activitatea fizică poate reduce tensiunea arterială ridicată, poate ajuta la gestionarea greutății și reduce riscul de boli de

inimă, accident vascular cerebral, diabet zaharat de tip 2 și diverse tipuri de cancer. De asemenea, activitatea fizică îmbunătățește forța osoasă și musculară și crește echilibrul, flexibilitatea și starea de bine. Pentru persoanele în vârstă, activitățile care îmbunătățesc echilibrul ajută la prevenirea căderilor (și rănilor). Pentru copii, activitatea fizică regulată ajută la susținerea creșterii și dezvoltării sănatoase și la reducerea riscului de apariție a bolilor în viitor, iar prin activitatea regulată, copiii pot dezvolta abilități

fundamentale de mișcare și pot construi relații sociale.

Activitatea fizică regulată îmbunătățește, de asemenea, sănătatea mintală și poate reduce riscul de depresie, tulburări cognitive și întârzie debutul demenței.

Organizația Mondială a Sănătății are recomandări detaliate cu privire la cantitatea de activitate fizică pe care oamenii de toate vârstele ar trebui să le facă pentru a beneficia de sănătatea și bunăstarea lor. Iată nivelurile minime pe care le recomandăm :

- copii și adolescenți cu vârste cuprinse între 5 și 17 ani: toți copiii și adolescenții ar trebui să facă cel puțin 60 de minute pe zi cu activitate fizică de intensitate moderată până la viguroasă, inclusiv activități care întăresc mușchii și oasele, cel puțin 3 zile pe săptămână;
- adulți cu vârsta peste 18 ani: ar trebui să efectueze un număr de cel puțin 150 de minute de activitate fizică de intensitate moderată pe parcursul săptămânii sau de cel puțin 75 de minute de activitate fizică de intensitate puternică pe parcursul săptămânii, inclusiv activități de întărire musculară, două sau mai multe zile pe săptămână;
- adulții în vârstă cu o mobilitate slabă: ar trebui să facă activitate fizică pentru a îmbunătăți echilibrul și pentru a preveni dezechilibrările și căderea, trei sau mai multe zile pe săptămână.

Dar orice activitate fizică este mai bună decât niciuna. Incepeți cu activități ușoare și creșteți treptat durata, frecvența și intensitatea.

A fi activ în timpul pandemiei COVID-19 este dificil pentru noi toți. Deoarece oportunitățile de a fi activ fizic par a fi mai restrânse, este și mai important să planificați în fiecare zi modalitățile de a fi activ și de a reduce timpul petrecut stând pe perioade lungi.

Incercați și reduceți perioadele lungi de timp petrecute în poziția sezând, indiferent dacă lucrați, studiați, vizionați televizorul, citiți sau utilizați social-media sau jucați jocuri electronice. Reduceți șederea pe perioade lungi, făcând pauze scurte de 3 - 5 minute la fiecare 20 - 30 de minute. Pur și simplu ridicați-vă și întindeți-vă sau chiar mai bine, faceți o plimbare prin casa, în sus și în jos pe scări sau în grădină.

Configurați o rutină pentru a fi activ în fiecare zi, planificând o activitate fizică, fie de unul singur, prin alăturarea unei clase online, fie prin stabilirea unui interval de timp pentru a fi activ online cu prietenii sau colegii. Stabilirea unui timp specific pentru a fi activ vă asigură că va veți desfășura activitatea fizică zilnică. Fiți consecvent, deoarece acest lucru vă va ajuta să construiți o rutină și vă va ajuta să vă adaptați la noile moduri de a lucra, de a studia și de a duce viața de familie în condițiile restricțiilor COVID-19.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL RELIGIOS

TRANZIȚIA DE LA “FACE TO FACE” ÎN ONLINE

Profesor Țica Dorin

Învățământul religios are rolul de a modela comportamentele elevilor, de a invita elevul să înțeleagă adevăratul sens al expresiei „Imitatio Christi”, de a avea în centrul vieții lor modelul Domnului nostru Iisus Hristos, sfinților și îngerilor, de a-l transpune în fapte în viață de zi cu zi. Este adevărat că întâlnirile față în față sunt cele care modelează mai mult prin transferul trăirilor reciproce de la un suflet la celălalt.

Prin rugăciunea rostită în clasa sau evocarea vieții unui sfânt, elevul se transpune sufletește, trăiește, se modelează, înțelege că ceea ce ne oferă religia nu este decât o invitație la fapte bune prin exemple. Învățăturile transmise sunt simple, clare și au ca scop dezvoltarea valorilor religios-morale și a atitudinii față de Biserica și semenii.

Tranziția în online nu este ceva imposibil, nu alterează mesajul religios, singura deficiență este aceea că elevul percepe diferit datorită diverselor motive tehnice și tehnologice. Prin multitudinea resurselor actuale, manuale digitale, aplicații e-learning, mesajul religios transmis elevilor este actualizat conform cerințelor actuale. Elevii interacționează și participă cu bucurie, chiar dacă își doresc experiență „face to face”, aceea prin care se simțeau aproape de profesorul sau dirigintele care zi de zi le transmitea un mesaj trăit, o experiență pedagogică demnă de urmat.

Fie la școală, acasă sau online, elevii trebuie să păstreze aceleași valori creștine, aceleași atitudini față de dascălii lor, să fie optimiști și să acorde respectul care se cuvine semenilor „credință fără fapte, moarte este”(Iacov,2,20).

VOCEA COMUNITĂȚII

Dorind să înțelegem cum este percepută această bruscă schimbare a societății de către persoanele din afara școlii, am intervievat câteva dintre acestea, printre care primarul orașului, Silviu Negraru și câțiva părinți.

(Alexia Dinu): Ce vă lipsește cel mai mult din perioada de dinainte de 11 martie 2020?

(Primarul orașului Mizil, Silviu Negraru): Faptul că nu mai pot să socializez, faptul că nu mai pot sta de vorbă cu oamenii ca și până acum, faptul că nu mai am aceeași libertate pe care o aveam...chiar și în gândire, pentru că apar niște bariere. Începem să ne temem de a sta față în față unul cu altul. Asta e ceea ce îmi lipsește cel mai mult și bănuiesc că pentru toată lumea este la fel.

A: Cum vedeți 11 martie 2021?

P: Optimist. Ca întotdeauna. Sper să avem vaccinul, sper să nu mai avem atâtea probleme, atâtea bariere.

A: Ce părere aveți despre trecerea în online a școlilor?

P: După cum știi, soția mea este profesoară. Nu am o părere bună. Este o situație de compromis, dar este singura soluție în momentul de față. Din punctul meu de vedere, voi pierdeți, ca elevi, foarte mult. Un profesor poate să predea și online, în schimb nu poate să vadă efectiv ceea ce voi înțelegeți. Am asistat la câteva lecții ale soției mele și mi-am dat seama că voi nu acumulați nici 50% din ceea ce acumulați în clasă. Atunci când un copil nu înțelege în clasă, profesorul simte sau vede. Este mai greu în mediul online și sunt convins că voi nu înmagazinați nici 50% din cunoștințele pe care ar trebui să le adunați și e foarte grav, pentru că unele materii sunt chiar importante. Fiecare materie este importantă, în funcție de unde alegeți să vă duceți după liceu.

A: Reprezintă școala, chiar și în online, un mediu de păstrare a echilibrului emoțional al elevilor și al profesorilor?

P: Clar, da. N-ați fi putut altfel, dacă nu era școala în online. Voi, adolescenții, aveți oricum grupurile voastre, oricum comunicați foarte mult pe zona online, de altfel socializați mai mult online decât „face to face”. E un mod de socializare, dar nu atât de bun ca atunci când vă întâlniți față în față.

(Alexia Dinu): Ce vă lipsește cel mai mult din perioada de dinainte de 11 martie 2020?

(Oprea Angelica, părinte): Cel mai mult îmi lipsește normalitatea, pe care până în 11 martie nu o apreciam. Îmi lipsesc prietenii, rudele de care acum sunt nevoită să stau departe. Îmi lipsesc călătoriile, modul meu de a mă încărca fizic și psihic.

A: Cum vedeți 11 martie 2021?

O: Va fi o zi care îmi va aminti cu tristețe, cu nostalgie, cum s-a schimbat radical viața noastră într-un an de zile.

A: Ce părere aveți despre trecerea în online a școlilor?

O: Este o alternativă nefericită a educației tradiționale. Nu sunt împotriva modernizării și tehnologizării educației, dar ar fi trebuit să avem o bază solidă redactată și organizată de Ministerul Educației. Cu o platformă și reglementări bine stabilite de Minister, am fi reușit să facem din școala online un succes. Din păcate este un haos atât pentru profesori, cât și pentru elevi.

A: Reprezintă școala, chiar și în online, un mediu de păstrare a echilibrului emoțional al elevilor și al profesorilor?

O: Încercăm să păstrăm un echilibru emoțional al elevilor. Nu știu cât vom reuși, se vor vedea rezultatele atunci când în sfârșit ne vom revedea "face to face". Iar despre echilibrul nostru emoțional, al profesorilor, pot spune doar că prin natura meseriei am învățat să ne adaptăm oricărei situații.

(Alexia Dinu): Ce vă lipsește cel mai mult din perioada de dinainte de 11 martie 2020?

(Cazacu Silvia, Părinte): Întâlnirile cu prietenii.

A: Cum vedeți 11 martie 2021?

S: O problemă invizibilă cu efecte năucitoare asupra populației lumii.

A: Ce părere aveți despre trecerea în online a școlilor?

S: Școala online e doar o situație temporară. Are avantaje și dezavantaje. Trebuie să continue, dar să aibă o proporție mică.

A: Reprezintă școala, chiar și în online, un mediu de păstrare a echilibrului emoțional al elevilor și al profesorilor?

S: Echilibru emoțional se apără, se obține și se păstrează doar în preajma altor semeni. Prezența fizică e vitală. Avem exemplul copiilor ai căror părinți sunt plecați în străinătate sau sunt divorțați. Device-urile nu ajută la dezvoltarea emoțională corectă. Din contră, creează premisele unor tulburări, din care cea mai cunoscută e depresia.

(Alexia Dinu): Ce vă lipsește cel mai mult din perioada de dinainte de 11 martie 2020?

(Nae Felicia, întreprinzător local): Timp, mult mai mult timp, asta îmi lipsește. Înainte de pandemie lucram 10 ore pe zi, iar acum lucrăm 12-15, deoarece a trebuit să ne reconfigurăm businessul. Oamenii și-au reconsiderat prioritățile. Hainele pe care noi le producem nu mai sunt o prioritate pentru ei. Având o afacere pe care nu o poți face de acasă, nu am dus lipsă de socializare reală, de interacțiune umană. În rest nicio schimbare. Trăiam la fel de simplu și înainte de pandemie, adică stăteam cât de mult puteam în natură, petreceam timp cu animalele din jurul casei, pisicuțele și cățelușii fiind mereu acolo să mă binedispună, mă uitam la filme, citeam o carte bună, activități pe care le fac și acum, însă mai puțin, din lipsă de timp. Ceea ce îmi lipsește cu adevărat este posibilitatea de a călători, de a vedea locuri noi, de a merge la schi, lucru pe care îl fac de aproape 15 ani.

A: Cum vedeți 11 martie 2021?

F: 11 martie 2021 îl văd și îl simt foarte aproape. Sunt greu de făcut scenarii, deoarece situația cu care ne confruntăm este fără precedent, dar, dacă vom avea credință cât un bob de muștar, atunci totul va fi bine.

A: Ce părere aveți despre trecerea în online a școlilor?

F: Eu niciodată nu am crezut că în România ar putea fi posibil așa ceva, nu am crezut că suntem pregătiți. Însă această perioadă s-ar putea să fi accelerat această pregătire. Este foarte bine că se testează așa ceva. Acum se vor cerne cei buni de cei mai puțin buni. Cu toate acestea, eu aș fi încercat să împart timpul în două zile la școală, fizic, și trei zile acasă, online.

A: Reprezintă școala, chiar și în online, un mediu de păstrare a echilibrului emoțional al elevilor și al profesorilor?

F: Depinde de mediul familial, de foarte mulți factori. Cei care au fost și înainte sănătoși la minte și au privit întotdeauna partea plină a paharului, vor fi învingătorii de azi, învingătorii de mâine. Ceilalți, care și înainte vedeau totul în negru, vor spune că este prăpădul pe Pământ.

ÎN CĂUTAREA MOTIVAȚIEI

Ce ne-a motivat să continuăm?

Ce ne-a motivat să nu renunțăm la tot? Ce ne-a motivat să rămânem calmi, chiar dacă nu știam ce va urma? Speranța, speranța pe care cu toții o păstrăm în suflet a fost cea care ne-a unit, cea care ne-a făcut să ne gândim că poate ziua de mâine va fi mai bună și cea care ne-a făcut mai puternici.

Fiecare dintre noi am dus un război în interiorul nostru. Ne simțeam sufocați, nu puteam concepe faptul că aceasta va fi noua realitate în care vom trăi, fără a ne mai putea întâlni cu prietenii,

cu rudele și comunicând cu profesorii doar prin intermediul unui laptop. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem că în momentul de față noi, oamenii, suntem dependenți unul de altul cum nu am fost niciodată, pentru că între noi se află un intrus care este crud, care nu ține cont de rasă, sex sau naționalitate și care atacă fără milă.

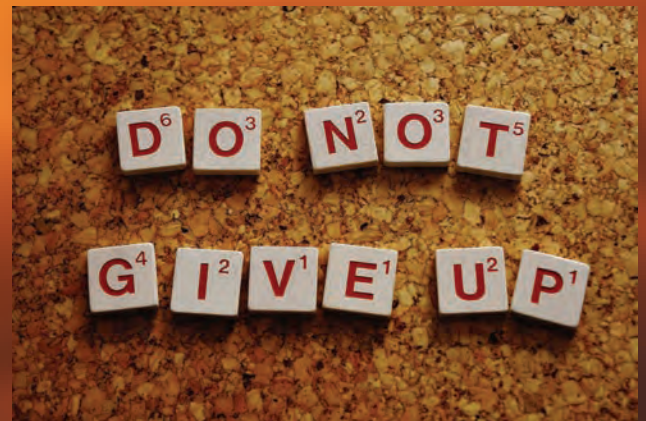
Astfel, concluzia la care am ajuns este aceea că el trebuie învins.

Cum?

Ar spune multă lume, prin luarea unor simple măsuri precum purtarea măștii care oricât de greu ar părea, vom reuși, evitarea locurilor aglomerate și păstrarea distanței față de cât mai multe persoane care oricât de greu ar părea, vom reuși și nu în cele din urmă, statul cât mai mult în casă care de asemenea oricât de greu ar părea, vom reuși.

Trebuie să înțelegem că, orice s-ar întâmpla, mereu vom trece peste și ne vom atinge scopul, lucru pe care l-am învățat în timpul mult petrecut cu mine, timp pe care nu credeam niciodată că îl voi avea, ce m-a făcut să mă cunosc mai bine, să mă maturizez și să realizez că ***cel mai de preț lucru pe care îl poate avea cineva este viața***, de aceea trebuie să avem grijă de ea și să normalizăm această situație până când adevăratul nostru normal își va face apariția ca și când nu ar fi plecat niciodată.

Dinu Alexia, clasa a XI-a

CUM PUTEM FI OPTIMIȘTI?

1. EXPLORAȚI HOBBY-URI NOI

Îți mai aduci aminte de acel set de pictură pe care l-ai lăsat să se prafuiască în acel raft din mansardă? Ei, acum e timpul ca acesta să vadă lumina zilei.

Oamenii, ca majoritatea animalelor, au nevoie de stimulare mentală și ce altceva poate face asta decât muzica, pictura sau chiar jocurile de masă. Puteți încerca să scrieți poeme, scurte povești sau puteți începe a scrie un jurnal. Este important să nu lăsați toate gândurile negative să ne influențeze, iar scrisul este minunat pentru a elimina această presiune și pentru a ne ajuta să realizăm că, în final, totul va fi bine.

2. PETRECEȚI TIMP ÎN NATURĂ

Se înțelege de la sine că natură este extrem de importantă și pentru sănătatea mintală, dovadă fiind faptul că la urma urmei suntem tot animale.

Uneori stresul vieții de oraș își poate pune amprenta extrem de ușor asupra noastră, iar situația actuală nu ne ajută deloc. Rezolvarea celor mai complicate probleme este de multe ori foarte simplă și din când în când trebuie să te detașezi de anumite lucruri, de aceea este important să ne retragem în natură, la viața simplă de la țară, chiar și pentru câteva minute pe săptămână pentru a uita câteva secunde de greutăți pentru a le putea rezolva cu o gândire limpede.

3. PETRECEȚI TIMP CU CEI DRAGI

Cei dragi sunt cei care ne pot încuraja să ne păstrăm energia și optimismul, relațiile interumane fiind o nevoie vitală a unor ființe sociale ca oamenii.

Nu este un secret că oamenii inspiră alți oameni. Generații întregi de artiști își bazează lucrările pe experiențele lor, numeroși oameni de succes afirmă că persoanele care le-au fost alături i-au inspirat să-și depășească limitele. Chiar și în cazul pandemiei, acest fapt rămâne valabil, numai cu ajutorul familiei și al prietenilor vom rămâne puternici.

RETROSPECTIVE VIITOARE

Coordonator proiecte și programe, Răducanu Cristina

Vicepreședinte CȘE Ghinea Vlad Ioan

Prof. Eftimie Aura

Elev Cazacu Roxana Maria

Fiecare pagină a trecutului este o lecție pentru viitor. Deschidem cartea trecutului nostru și privim câteva file care se vor nu doar o retrospectivă, ci și o provocare pentru proiectele viitoare.

Programele derulate au avut drept scop realizarea complementarității în procesul educațional, creșterea calității activităților desfășurate cu elevii și profesorii, cât și prin numeroasele parteneriate încheiate cu diferite instituții. Prin fiecare dintre ele, elevii au devenit membri activi și responsabili ai comunității în care trăiesc și își desfășoară activitatea.

ACTIVITĂȚI DE VOLUNTARIAT

Activitatea desfășurată la Casa de copii de la Valea Plopului, județul Prahova, unde CȘE, coordonat de prof. Eftimie Aura, a adus zâmbetul și bucuria pe chipul copiilor aflați în acest centru, prin vizita făcută și prin donarea de produse alimentare, haine, jucării și bani.

Activitatea desfășurată la Centrul de bătrâni Bozieni, unde elevii coordonați de doamna director Maria Divoiu, prof. Pandelea Aurelia și prof. Eftimie Aura, au susținut un spectacol dedicat persoanelor în vârstă aflate în centru. La activitate au participat și reprezentanți ai Prefecturii Județului Prahova.

Proiectul **4/4 Pentru Prieteni** organizat în colaborare cu Ambasada Statelor Unite ale Americii în România și American Councils for International Education-coordonator prof. Eftimie Aura

Proiectul **ZÂMBETE LA PLIC** - coordonat de dna prof. învățământ primar Vrânceanu Carmen a implicat elevii claselor din ciclul primar și pe cei ai clasei a VII-a în activitatea de voluntariat. Dedicată Zilei Internaționale a Fericirii, activitatea a urmărit împărțirea de mesaje pozitive, persoanelor întâlnite pe stradă, în acest fel reușind să demonstreze că zâmbetul aduce o mulțime de beneficii, de la reducerea stresului, la înlăturarea depresiei și a stărilor anxioase.

Carnavalul bucuriei, o acțiune coordonată de doamna prof. Frățișman Carla, a implicat elevii acestei școli în derularea unor activități de strângere de fonduri pentru ajutorarea unor adolescenți cu probleme grave de sănătate. Participanții au dovedit implicare, empatie, creativitate, generozitate și au lucrat în echipe.

Proiectul **SUNT ȘI EU COPIL**, coordonat de prof. Eftimie Aura, în parteneriat cu Direcția de Asistență Socială Mizil are drept scop schimbarea atitudinii civice față de problemele elevilor din medii defavorizate și identificarea unor posibilități de ajutorare a acestora. Este un proiect finanțat de Asociația EFOR București, în urma participării la cursul „Școala pentru Democrație”.

ȘCOALA PENTRU DEMOCRAȚIE a constituit o provocare pentru cadrele didactice înscrise. Acestea au avut posibilitatea de a cunoaște și de a implementa proiecte la nivelul unității școlare-participant prof. Eftimie Aura

PROIECTUL INTERNAȚIONAL „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL” coordonat de prof. Bădicioiu Laurențiu și prof. Minea Victor a urmărit să dea participanților posibilitatea de a fi într-o competiție deschisă, în care vârsta și zona geografică să nu fie piedici în calea exprimării și evaluării talentului. Este recunoscut pentru modul în care a reușit să adune concurenți din diferite colțuri ale țării și din alte țări, cu personalități marcante care au subliniat însemnătatea acestui eveniment.

Proiectul „CENTENAR DUPĂ CENTENAR” coordonat de prof. Minea Victor, prof. Bădicioiu Laurențiu, prof. Divoiu Maria, prof. Alexandru Elena și prof. Eftimie Aura a avut drept scop sărbătorirea a 100 de ani de la înființarea liceului și a reunit numeroase personalități culturale, politice, parteneri ale proiectelor derulate sau în curs de derulare, foști profesori și elevi, într-un eveniment unic la nivelul localității, finalizat și cu tipărirea unui volum ce poartă numele proiectului.

HORA realizată de elevii liceului, cu ocazia Centenarului Marii Uniri- eveniment remarcat în spațiul public național și promovat prin intermediul social media

Proiectul Photovoice coordonat de prof. Eftimie Aura, prof. Divoiu Maria, prof. Pandealea Aurelia și prof. Frățiman Carla, a avut ca scop implicarea elevilor în realizarea de fotografii, proiect finalizat cu premierea elevilor câștigători, de către doamna inspector Petre Cristina. Acesta a fost declarat un exemplu de bune practici ale activității extrașcolare, un model pentru celelalte școli din județ.

Proiectul educațional interjudețean **ALEEA SCRITORILOR**- coordonat de prof. Eftimie Aura, prof. Guțu Adela și prof. Albeanu Daniela, a urmărit stimularea interesului pentru lectură și antrenarea elevilor în activități de tip nonformal (animație culturală/animație a lecturii).

ALTE FILE DIN POVESTEA NOASTRĂ

Ultimul clopoțel- activitatea care marchează finalul uneia dintre cele mai frumoase etape ale vieții, liceul, a devenit deja o tradiție, fiecare sfârșit de an școlar strângând lacrimi de recunoștință, rememorarea clipelor petrecute în școală și speranța pentru un viitor așa cum mulți elevi își doresc.

Ziua școlii - eveniment sărbătorit anual în luna ianuarie

Excursiile, taberele școlare organizate an de an de către cadrele didactice din liceu au reprezentat un factor esențial în dezvoltarea personalității elevilor. Sub forma aparentă a relaxării, a distracției și a plimbărilor departe de familie, elevii au avut oportunitatea de a-și dezvolta creativitatea, de a socializa și de a deveni independenți, indiferent de locația aleasă, în țară sau în străinătate, așa cum a fost proiectul cu Școala Beit Sahour, din Palestina, unde am venit în contact direct cu o lume greu încercată, ce poate fi privită, în contextul actual, ca un îndemn la optimism.

Prezentarea de carte a domnului Lucian Avramescu, în cadrul unei activități desfășurate cu ocazia zilei de 8 martie, de către membrii Catedrei de limba română, a constituit un prilej pentru tinerii liceeni de a afla impresii și fapte din carte, chiar de la scriitorul mizilean.

Prezentarea de carte a doamnei prof. Luminița Burlacu și a elevei Sabina Burlacu- evenimente care au impresionat prin sensibilitatea gândurilor transpuse în operele prezentate.

- **Conferința „Formarea de sine, ca datorie mereu neîmplinită”**, coordonată de prof. Minea Victor, prof. Maria Divoiu și prof. Laurențiu Bădicioiu, l-a avut ca invitat pe domnul dr. Teodor Baconschi, diplomat și scriitor. Evenimentul desfășurat în perioada Scolii Altfel a urmărit și prezentarea cărții „Darul desăvârșit”.

Proiectul Green Heroes coordonat de prof. Pandelea Aura și prof. Răducanu Cristina, a urmărit desfășurarea unor activități ecologice la clasa pregătitoare și susținerea unei campanii la nivel local și național, prin care elevii clasei a XI-a A au atras atenția asupra nevoii de a proteja mediul.

Proiectul „**CREDINȚĂ ȘI LITERATURĂ EXPRIMATE PRIN PICTURĂ**” este un concurs expoziție, fiind inclus în programul Arhiepiscopiei Bucureștilor "Bucuria credinței", cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Daniel. Acesta se desfășoară de șapte ediții, însumând participanți din toată țara. Are ca scop, dezvoltarea gustului estetic și a creativității pentru Artă în general și Literatură. Se adresează elevilor din școlile participante la proiect, copiilor cu aptitudini, înclinații pentru arta plastică și literatură, promovând valorile culturale, estetice și morale religioase.

Proiectele internaționale eTwinning

Derulate cu precădere la ciclul primar, proiectele susținute de cadrele didactice Vrânceanu Carmen și Răducanu Cristina au urmărit schimbul de experiență între elevii din țări diferite.

Proiectele coordonate de dna prof. Vrânceanu Carmen, **Be Kind** sau **Travell with flags** au adus după sine și câștigarea certificatului de calitate.

Proiectele **My home and my school** și **The school is in our home** derulate de dna prof. Răducanu Cristina cu elevii clasei I, au urmărit munca în echipă cu elevii din țările partenere, întâlniri online și provocarea de a se adapta cerințelor și metodelor folosite de școlile stăine.

Schimbul de experiență dintre școli- activitate desfășurată de cadrele didactice de la ciclul primar

Diversitatea proiectelor și a programelor derulate a adus un plus de imagine școlii, fapt care atrage după sine, un număr mare de elevi înscriși anual, atât la ciclul primar, cât și la cel liceal.

Mulțumim tuturor pentru colaborare și rămânem fideli mottoului:

„Ori găsim un drum, ori facem unul”. – Hannibal Barca

PENTRU NOI LICEUL ÎNSEAMNĂ SĂ FIM:

TOLERANȚI,
ONEȘTI, SĂ NU UITĂM CE ÎNSEAMNĂ
CINSTEA, SĂ LUPTĂM PENTRU
IDEALURILE NOASTRE, SĂ ȘTIM SĂ
LUCRĂM ȘI ÎN
ECHIPĂ, SĂ FIM MOTIVAȚI DE
SINCERITATEA
CĂUTĂRII
UNIUNII ÎN SPIRIT